

091

;

35.934

091
=

55.984

ΤΑ

ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΑΥΤΟΥ.

ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

ΤΗΣ ~~ΕΠΙΣΤΑΣΕΩΣ~~ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ.
ΠΑΤΡΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΤΡΩΝ
ΗΓΟΡΑΣΘΗ ΤΗΝ 17 ΜΑΙ. 1978

ΑΘΗΝΗΣ,

ΤΥΠΟΣ Π. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ.

(Ὅδὸς Ἐρμούδου παρὰ τὴν Βασιλικὴν Ἀκαδημίαν.)

—000—

1861.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Τοῖς φίλοις Ἀναγνώσταις.

Τὸ ἀνὰ χεῖρας μεταπονηματιὸν ἀνεπιπίστωτος ἤδη βλέπει τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Δὲν ἦτο προωρισμένη κείμενον εἰς γωνίαν τινὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀπλή ἀνάμνησις τῶν πρώτων πειραγισμάτων ἡλικίας ἄλλοτε νεαυτοῦ. (ἵας τῶν)

Ἐγράφη τῷ 1854 ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τῶν περιστάσεων τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλ' οὔτε ὁ εἰδικὸς οὔτε ὁ ὕλικὸς τῆς μυθιστορίας σκοπὸς ἐκπλήρουται· τὸ σχέδιον εἶχε πολὺ μεγαλειότητας ἐξ ἀρχῆς ἀναλογίας, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων ἐφοδίων καὶ τῆς ἀπειρίας ὁ ἐνδοιασμὸς ἠνάγκασεν τὸ ἔργον νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ λάβῃ οἰονδήποτε πέρας. Οὕτως ἔμεινεν ἔκτοτε εἰς τὴν σφαῖραν ἀπλοῦ δοκιμίου, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατό τις ἤδη νὰ ἐπισχευάσῃ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ κατεδαφίσῃ τὸ ὅλον οἰκροδόμημα καὶ νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ νέου σχεδίου, ἐκτός δὲ τῶν πολυχρόνιος ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τῆς ποιήσεως ὑφ' οἰονδήποτε καὶ ἂν παρουσιάσῃται σχῆμα δὲν ἠδύνατο οὔτε τὴν θέλησιν οὔτε τὴν δύναμιν νὰ χορηγήσῃ εἰς νέας ἐργασίας. (ἡλῆν)

Ὅποιον εἶναι ἔχει ἀνάγκην ὅλης τῆς συγκαταβάσεως τῶν ἀναγνοστῶν, ὅτι νὰ ἐνθαρρυνθῶσιν ἰκανῶ-

οι ἀποδοθέντες δὲ διατρέξωσι τὸ στάδιον τῆς ἐθνικῆς μυ-
θιστοριογραφίας.

Οἱ εὐμενεῖς ἀναγνώσται δὲν θέλουσι θεωρήσει
τὸ ἔργον τοῦτο ἄλλως ἢ ὅποιον εἶναι καὶ ζητήσεται ἰχνη
καθαρᾶς ἰδανικότητος εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον.
Ἐπετέθη δὲ ἐν Πάτραις καὶ διὰ τὴν ἀποδοθῆν ὀφειλό-
μενος φόρος, καὶ διὰ τὴν μὴ γείνη παράβασις τῶν κα-
νόνων τῆς παθήσεως, εἰς πρὸς τὴν τοποθεσίαν, καὶ ἀ-
ναγκασθῆ εἰς τὴν πετάξην, ἐπὶ λιμνῆς, π. γ. ἣν οὐδέπο-
τε εἶδε.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΣΑΙΤΟΥ

ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Τῆς Ἱστορίας τῶν Πατρῶν.

A

Η ΗΜΕΡΑ κλίνει εἰς τὴν δύσιν τῆς. Χρυσοειδεῖς ἀκτίνες ἀπαυγάζουσιν εἰς τὰ ἀνατολικά καὶ δυτικά τοῦ οὐρίζοντος ἄκρα, καὶ ὁ ἥλιος μὲ μεγαλοπρέπειαν ἄφατον, ὡς κεκμηκῶς οὐδ' ἔμπροσ, ἐν ἡρεμίᾳ βυθίζεται εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης, ἥτις ὑπερφανὸς ὡς χρυσοῦν σελαγίζει κάτοπτρον, ἵνα φαεινότερος τὴν ἐπαύριον ἀναλάβῃ τὴν ἀπ' αἰῶνων κανονικὴν πορείαν του.

Ἦτο Ἰούνιος μῆνι!

Ἀρρωδῆς ζεφύρου πνοή, διαδεχομένη τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ἀρχεῖται φιλαρέσκως σείουσα τὰ φύλλα τῶν δένδρων, καὶ τὸ μονότονον τερέτισμα τῶν φεττίγων καὶ οἱ κἀκζόντες βάτραχοι, τῆς σπαργώσης τὸ σύμβολον φύσεως, εὐθόμῳ εἰς τὴν βαθεῖαν γαλήνην ἠντήχουν.

Ἄϊ Πάτριαι, περιωζόμενος κρίκος τοῦ Ἀρχαίου δεσμοῦ παρίστανται ἐν ἔτει 1819 νόμῳ φαν λωφῶσιν ἐντὸς γλοσσεῦ ἄλ-

σους θενδρουλλίων. Ἀρχαίον καὶ ἀνατολικὸν ἔθιμον ἦτο νὰ περιβαλλῶνται μὲ θάλλοντας τὰ οἰκήματα κήπους.

Ἡ πόλις, εἰς ἣν τὸ πρῶτον ὑψώθη ὁ σταυρὸς τῆς ἐλευθερίας, καίτοι ἐλαφρύτερον τῶν ἄλλων αἰσθανομένη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς ἐπικαθεζόμενον τὸν Τούρκικὸν ζυγόν, ὑπὸ ἀπάθειαν ὅμως ἐπίπλαστον ἐνεκυμόνει τὸν κρατῆρα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἐτοιμαζομένη νὰ ἐκσφενδονίσῃ κατὰ τῆς Τουρκικῆς δυναστείας τοὺς μύδρους ἐκείνους, οἵτινες διὰ μεγαλοφυοῦς συνέσεως πρῶτοι διέδωκαν τὸν τελεσιουργὸν σπινθῆρα εἰς ἄνισον καὶ αἱματηρὸν, ἀλλ' ἔνδοξον ἀγῶνα, ἀπὸ τῆς αἰθάλης οὐτινος σφριγῶν καὶ δαφροστεφῆς ἀνέστη ὁ πρὸ πολλοῦ τεθαμμένος Ἑλληνισμός.

Διὸ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῆς πόλεως αἱ ἀγυαὶ κατὰ μικρὸν, ἠρημοῦντο καὶ τὸ πολυκύμαντον τοῦ ἐμπορικοῦ βίου διέχετο τῆς δουλικῆς νυκτὸς ἀποτρόπαιος νηνεμία.

Ὡς ὅλαι αἱ ἀρχαῖαι πόλεις, αἱ Πάτραι ἠγείροντο ἐπὶ πρᾶγους ὑψώματος μικρὸν ἀπέχουσαι τῆς θαλάσσης, διασχιζόμεναι ἀπὸ ὁδοῦ ἀτάκτους, στενάς καὶ ἀνωμάλους. /Τὸ κνέφας εἶχεν ἐπέλθει ἀλλὰ δὲν εἶχε φθάσει ἡ ὥρα νὰ ἐξέλθῃ τὸ κόλι (Τουρκικὴ περίπολος).

Εἰς τινὰ τῶν ἀποκεντροτέρων τῆς πόλεως ὁδῶν παρὰ τὰ ἀρχαῖα τείχη τῆς πόλεως ἐπλάνα τὸ βῆμά του νεανίας, ἕρρων ἀνατολικὴν ἑνδυμνασίαν. Εἰκοσιεξαετῆς περίπου ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς τὸ ἀνάστημα, ἔφερεν ὑπερφάνως ἐπὶ εὐρέων ὤμων τὴν κεφαλὴν. Ἡ ἀρρηνωπὴ ὄψις του ἠλιοκεκαυμένη, [ἔμβλημα τῆς Ἀσιατικῆς ἰσως καταγωγῆς του, προέδιδε τῶν παθῶν του τὴν ζέσιν, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ βαθέως ἐρυτιδωμένου μετώπου του ἐπεκάθητο τῶν ἠθικῶν παθημάτων ἡ σύννοια.

Βραδύ καὶ ἄσκοπον ἦτο τὸ βῆμά του καὶ τυχαίως τὸν ἔφερε. Πᾶν νέον ἀντικείμενον παρουσιαζόμενον εἰς τὰς ὄψεις του εἶλκεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν προσοχὴν του, καὶ τότε μὲν ἐφύ-

Ἦμα ζοηρὸν, κατὲ δὲ νεκρικὴ ὠχρότης ἐκάλυπτε τὴν χροιάν τοῦ προσώπου του καὶ τὴν χεῖρα ἔφερον ἐπὶ τὸ μέτωπον, ἵνα ἀπομάξῃ σταλαγμοὺς κρυεροῦ ἰδρώτος.

Τὰς στιγμὰς ταύτας τῆς ἀγωνίας κατεπράυνε μετὰ ταῦτα βαθὺς βεμβασμὸς, μεθ' οὗ τὴν περίοδον ὁ ἄγνωστος ἠκολούθει τὴν εἰς τὰ πρόσω σύννονον πορείαν του.

Εἶχε φθάσει εἰς τὰ πρόθυρα κήπου μεγαλοπρεποῦς Τουρκικοῦ μεγάρου. Τεῖχος λιθόκτιστον καὶ ὑψηλὸν διεχώριζεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τὸν κήπον· ἐντὸς αὐτοῦ ὑψοῦντο ἀγλαὰ δένδρα καὶ πρασιά παντοίων ἀνθέων διέχεον ἐπὶ τῆς πτερωτῆς αὔρας ἡδεῖαν πνοήν.

Αἶφνης ὁ ἄγνωστος ἴσταται ἐλθαμβὸς. Φθόγγοι ἐναρμόνιοι φωνῆς λιγείας μετὰ μουσικοῦ ὀργάνου ἐνούμενοι, διέφυγον ἀπὸ τὰ συνηρεφῆ τοῦ κήπου φυλλώματα καὶ ἐπληξαν τὰς ἀκοάς του, ὅσιν ἀποτελοῦντες μολπήν. Ὁ ἄγνωστος ἠκρόαθη προσεκτικῶς.

Τὸ ἄσμα ἐξῆκολούθει μελαγχολικὸν καὶ μονότονον· καὶ καθ' ὅσον προεχώρει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγένετο τῶν θλίψεων καὶ τῶν παθημάτων ὑψηλὴ ἔκφρασις. Ἡ φωνὴ ἐξήρχετο ἀπὸ ἀμβρόσια γυναικῶς χεῖλη.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀγνώστου περιεβλήθη εἰς νοερὰν ἁρμονίαν, ἔπατο εἰς τὰ αἰθέρια ὑψη ἀκολουθοῦσα τὰ ἐλάχιστα τοῦ ἄσματός ἴχνη. Πᾶς λόγος, πᾶς τόνος ἦτο τῶν αἰσθημάτων του πιστὸν ἀπεικόνισμα, καὶ, διαβαίνων πενθίμως, ἔκρουε μίαν τῆς καρδίης του ἀπαλὴν καὶ μυστηριώδη χορδήν.

Νὰ ζήσω δὲν ζητῶ

Νὰ ζήσω δὲν ζητῶ

Ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ ἄσματός.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγνώστου κατέπεσε τότε ἐπὶ τοῦ στήθους πρηγῆς· ἐφαντάζετο τὸ ἄσμα ἐξκλωθεῖον εἰς τὰς ἀκοάς του νὰ κυματίζῃ πενθίμως, ὅτε δὲ συνῆλθεν ἐκ τοῦ βεμβασμοῦ του τὸν ἐξέπληξεν ἡ ἀπροσδόκητος πῦσις καὶ τὸν ἐβίβησεν εἰς

νέν πέλαγος σκέψεων· μυρίοι πένθιμοι λογισμοὶ ἀλλεπάλληλοι διὰ τοῦ νοός του διήρχοντο· ἀνέμενε νὰ τὸ ἀκούσῃ ἐπα-
ναλαμβανόμενον ὑπὸ τὸν αὐτὸν θλιβερὸν τόνον, ἀλλὰ ματαίως·
ἀπέπτη, ὡς ἀφίπτανται τοῦ κόσμου τούτου ὠραῖαι παρθένοι
εἰς τοὺς ἀστέρας, ὡς ἐξαλείφεται ὠραία τοῦ ὕδατος φουσαλῖς.
Ὁ ἄγνωστος ἀπηλπισμένος ἠτοιμάζετο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν
εἰς τὰ πρόσω ὁδόν.

Αἴφνης ἡ πύλη τοῦ κήπου ἠκούσθη συστρεφομένη ἐπὶ τῶν
στροφίγων της, ἤμιανεώχθη καὶ δέσμη ποικίλλων ἀνθέων
ἐρρίφθη ἔμπροσθεν τοῦ ἀγνώστου. Ὁ ἄγνωστος ἐκυριεύθη ἀπὸ
νέαν ἐκπληξίν. Τὰ πάντα παρίσταντο εἰς αὐτὸν καλυπτόμενα
ὑπὸ πέπλον αἰνιγματώδη· κύψας ἀνέλαβε τὴν ἀνοδοδέσμη,ν,
τὴν παρετήρει λεπτομερῶς, καὶ ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῶν ποδιῶν
του, ὅτε ἐπ' αὐτῆς ἀνέγνω τὴν λέξιν « ἔρχου » Δισταγμοὶ
καὶ ἀμφιβολίαι τὸν ἐθασάνιζον, ἀμφίρροπος ἐπὶ τινα
στιγμῆν, στερεῶς διὰ μιᾶς ἀπεφάσισε καὶ ὡς βέλος διὰ τῆς
πύλης εἰς τὸν κήπον εἰσώρμησε.

~~ΕΠΕΛΕΓΜΕΝΑ~~

B

Τὸ μέγαρον τοῦ Σαΐτου ὑψοῦτο ἀγέρωχον ἄνωθεν ὠραίας καταφύτου πεδιάδος, ἧς τὰ κράσπεδα ἐπλυνον τοῦ ὠραίου κόλπου τῶν Πατρῶν αἱ ἄκται· καὶ ὅτε τὴν πρῶταν, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, ὁ πέριξ ὀρίζων ἐκαθαρίζετο, ἐβλεπες ἐκείθεν δίκην ἀμφιθεάτρου τὴν Ἰλλεναίαν πέτραν μειδιῶσαν πρὸς τὸ Κυλλήνιον ὄρος, τὴν ποτὲ μὲν ὑλήεσαν νῦν δὲ ἀνθοστεφῆ Ζάκυνθον, ἐκεῖ τῶν μεγαθύμων Κεφαλήνων ἡ νῆσος προέβηλεν ἀερόθεν τὸ σύνσφρυ τοῦ ὄρους τῆς μέτωπον, ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κραναῆς Ἰθάκης ἠγεῖροντο τοῦ Λαερτίου τὰ βασιλεία, ἐκεῖ τῆς περιπαθοῦς Λευκάδος τὸ πῆδημα καὶ ἐδῶ ἐδῶ πλησίον ἐβλεπες τὰ πλίνθινα τείχη τοῦ ταπεινοῦ Μεσολογγίου, τῶν ὁποίων αἱ δάφναι ἔμελλον νὰ ἀνυψωθῶσιν εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἐκεῖ ἐίδοθεν τοῦ Ρίου καὶ Ἀντιρρίου παρὰ τῆς Ναυπάκτου τὰ τείχη ἐπέπλεον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἀπ' αἰῶνων ἤδη ἄπειρα συντρίμματα ὑπερμεγέθους Τουρκικοῦ στόλου.

Ὅποιος θεῖος ὀρίζων! Χαῖρε Ἀρόη χαῖρε πατρίς μου! ὑπὲρ ἧς ὁ πρωτόκλητος ἐμαρτύρησεν! Ἢ διανείμασα τῆς ἐπαναστάσεως τὴν σημαίαν, χαῖρε! εἰς Σὲ τὰς λέξεις ταύτας ἀφιερῶ ἐν τέκνον Σου, τὰς πρώτας λέξεις, ἃς τινεὺς προφέρουσι τὰ χεῖλη του. Ἄλλ' ἐπέπρωτο νὰ πάθῃς τὰ πάνδεινα, λίθος ἐπὶ λίθου νὰ μὴ μείνῃ ἐπὶ τῆς γῆς Σου! αἱ φλόγες νὰ Σοὶ καταβροχθίσουν τὰ πάντα· ἐπειδὴ πρώτη εἰς τὸν κίνδυνον ὤρμησας· ὁ ἄλλοτε τόσον ἐλευθερὸς τράχηλός Σου ἐβάστασε καὶ αὐτὸς τὸν γενικὸν τῆς δουλείας ζυγόν!

Ἐν τούτοις εἰς τὴν ἀπωτάτῳ ἄλραν τῶν μελάρων διαχωρίζεται τὸ χαρέμιον τοῦ Σαΐτου.

Τὸ χαρέμιον τοῦ Σαΐτου πνταχόθεν φρουρεῖται· τὸ ἀγρῦννον τῶν εὐνούχων ὄμμα φράττει τὴν εἴσοδον, οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τοῦ Σαΐτου θνητὸς ἐπάτησε τὸν πόδα ἐκεῖ, ὁ ἥλιος καὶ

αὐτὸς μόλις εἰσέρχεται διὰ τῶν δικτυατῶν θυρίδων διαπερῶν τὰς ἀφειργεῖς ὑέλους.

Ἐκεῖ ἐξάισιοι καθεῖργννται καλλοναί, ἐκεῖ νεότης σφαδάζουσα χρυσμετίζει δεσμία, ἐκεῖ παρθενικὰ ἄνθη εὐώδη ξηραίνει ὡς λιθικοῦ ἀνέμου αὔη πνοή.

Ἐκεῖ αἱ θεῖαι πηγαὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐξαντλοῦνται, ἐκεῖθεν ἡ ἐκρησσομένη ἀγρία διαχέει τὸν προσηλυτισμὸν τῆς.

Ἐντὸς θαλάμου ἐστρωμένου μὲ πλουσίους Σινικοὺς τάπητας ἐκάθηντο τέσσαρες τοῦ Σαΐτου χανούμισσαι ἐπὶ χρυσοκεντήτων προσκεφαλαίων, περιστοιχούμεναι ὑπὸ σπείρας δούλων αἰθιοπιδῶν· ὁ θάλαμος ἦτο πλήρης ἀρωματικῆς εὐωδίας σμύρνης καὶ ἀλόης· αἱ τέσσαρες τοῦ Σαΐτου χανούμισσαι ἦσαν ἀποκεκαλυμμένα ἀνευ περιστηθίων.

Ἡ μὲν εἶχεν ὄμματα πλάνα ἐρωμανῆ, ἡ δὲ δύο ὡς ἶριδας μόλις μισογομένας ὀφρύας, ἡ δὲ κόμην μεταξώδη λυτὴν, ἡ δὲ κρινόλευκον χρῶτα.

Ἡ μὲν εἶχε βίνα λεπτήν καὶ εὐθειαν, ἡ δὲ δύο βόδινα περειῶν μῆλα, ἡ δὲ ἐρυθρὰ, δροσώδη διήνοιγε χεῖλη, ἡ δὲ πώγωνα ὀλίγον προπέτη μὲ λεπτήν εἰς τὸ ἄκρον κοιλότητα.

Ἡ μὲν εἶχε τρέχληλον τορνευτὸν, ἡ δ' ὕψηλὴν κρινόλευκον δέριν, ἡ δὲ μαρμαρόεντα στέρνα, ἡ δὲ δύο στρογγύλους μόλις προέχοντας διδύμους ἀώρους μαστοῦς.

Ἡ μὲν εἶχε δύο λευκάς ὠλένας, ἡ δὲ χεῖρα λεπτοφυῆ, ἡ δὲ δύο μικροὺς πτερόεντας πόδας, ἡ δὲ δύο παχειὰς στρογγύλας κνήμας χυτάς.

Τίς θνητὸς ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ ἀναμάρτητος; Γλύπτῃς τυχαίως ἠδύνατο νὰ ἀναπλάσῃ Ἀφροδίτην Μεδίκων ἢ Πάφου· καὶ ὅμως τὰ κάλλη ἐκεῖνα ἦσαν καθέδραι κακίας, ἐκεῖ ὀλεθρία ἐσκειυρεῖτο πλεκτάνη.

Αἱ τέσσαρες τοῦ Σαΐτου χανούμισσαι συνησθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ μείνωσι μόναι, μόλις δι' ἐνὸς βλέμματος τὴν θε-

λησίν των ἐδήλωσαν καὶ πάραυτα αἱ δούλαι αἰθιοπίδες ἀπῆλ-
θονεῖς τὸν παρακείμενον θάλαμον.

Τῶν χανουμισσῶν τὸ πρόσωπον ἔλαβε σύννον καὶ ὀργίλην
τὴν ἔκφρασιν.

— Ἔως ποτε λοιπὸν αὐτὴ θέλει ἐδῶ βασιλεύει; εἶπεν ἡ
πρώτη χανουμισσα.

— Ἔως ὅτου, ἡ ἄλλη ὑπέλαβεν, ἡ οὖρος ἐκείνη κατέχει
τοῦ Σαῖτου τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν.

— Λοιπὸν ὄλαι αἱ ἄλλαι ἀνάξαι εἴμεθα λόγου, τὰ λάμ-
ποντα κάλλη μας παγώνουν ἀντὶ νὰ θερμαίνουσι;

— Ὅχι, ἀλλ' ὄλαι ἀνίκανοι εἴμεθα.

Καὶ μία ἰδέξ ὡς κρύφιον νέφος διῆλθε καὶ ἀπὸ τῶν τεσσ-
σάρων τὰ μέτωπα, μία Σατανικὴ μοχθηρίας ἰδέα.

— Τί ἔννοεῖς ἀνίκανοι λέγουσα;

— Λέγω ὅτι οὐδεμία εἴμεθα ἀξίαι ἕνα νὰ ἐγκύσωμέν ἄνδρα.

— Ναί! ἐν ὅσῳ Εὐανθία εἰς τὸ μέσον ὑπάρχει.

— Καὶ δύναται ἡ ὑποκριτις αὕτη νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὰ μέ-
γαρα ταῦτα;

— Διατί σκέπτεσθε οὕτως; ὁ εὐνοούμενος τοῦ Σαῖτου τὰ
αὐτὰ μὲ ἡμᾶς δὲν ἔχει αἰσθήματα; ἀπὸ τὸν αὐτὸν δὲν βασα
νίζεται μὲ ἡμᾶς λεγισμὸν;

— Ναι! διότι ἡ Εὐανθία καὶ αὐτοῦ πᾶσαν ἀπεβρόφησεν
εὐνοϊαν. Ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς;

— Δὲν ὑπεσχέθη αὐτός; δὲν ὠρίσθη εἰς τὸν Προφήτην νὰ
ἐξοντώσῃ τὴν Εὐανθίαν;

— Ἀλλὰ πῶς θέλει τὸ κτηροθώσῃ;

— Δὲν ἠκούσατε τί ψιθυρίζετκι εἰς τὸν κόσμ; δὲν ἠ-
κούσατε τῆς Εὐανθίας τὸν ὑποκόφως θρυλούμενον ἔρωτα
πρὸς τινὰ περικαλλῆ χριστιανὸν νεανίαν;

— Λοιπὸν;

— Ἀλλ' ἂν εἰς τοῦ Σαῖτου φιλίῃ τὰς ἀκαῶς, τίς ἀμφοτέ-
ρων ἐλπίζει νὰ ζήσῃ;

— Οὐδεὶς. Ἀλλὰ πῶς οὗτος θέλει τὸ μάθει;

— Ἴσως ἤδη ἡ ὥρα δὲν ἀπέχει πολὺ ὄμματα ἀγρόπων τὰ διαβήματά της κατασκοπεύουσι· μετ' οὐ πολὺ αὐτὴ καὶ ὁ ἄθλιος ἔραστής της εἰς τὴν παγίδα θέλουσι ἐμπέσει.

— Ἀλλὰ ποῖαν παγίδα;

— Δὲν ἠκούσατε καθ' ἐκάστην ἑσπέραν τοῦ σαιτουρίου (lymp-panon) τὸν ἦχον εἰς τὸν κῆπον συνοδεύοντα περιπαθῶς τὴν φωνὴν της; Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν δροσώδη σκιάν τῶν δένδρων ἴσως εἶνε ὁ τόπος τῆς συνεντεύξεως. Τὰ πάντα ἐγὼ προητοίμασα.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν! ὁ Σαίτης ἐπ' αὐτοφῶρῳ μετ' ἐκείνου θέλει τὴν λάβει· ἡ μάχαιρα τοῦ δημίου ἴσως ἀκονίζεται ἤδη!

Σφοδρὸς ὀρυμαγδὸς ἠκούσθη τότε εἰς τὰ μέλαθρα τοῦ Σαίτου, ὡς ἂν ἐκ βάρων ἐσεῖοντο ὄλα.

Αἱ χανούμισσαι ἐπτοήθησαν ἄπαται, ἀνέστησαν ἔντρομοι, ζητεῦσαι τὸ αἷτιον. Ἡ θύρα ἠνεόχθη καὶ μίᾳ αἰθιοπίσῃ εἰσῆλθεν.

— Ἐφερον δέσμιον, εἶπε, νεανίαν ὠραῖον, ὡς ἄγαλμα.

— Τίς αὐτὸς εἶναι!

— Οὐδεὶς ἀκόμη γινώσκει.

Καὶ μίᾳ καταχθόνιος ἐλπίς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τῶν τεσσάρων χανουμισσῶν ἀπαίσίως ἐξήστραψεν.

Γ

Ὁ πλουσιώτατος τῶν Πατρῶν Τούρκων ἦτο ὁ Τούρκος Σαίτης.

Ἀλάστως δαίμων εἶχε σταλῆ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα καθησυχάσῃ ἐμφυλίους μεταξὺ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν ἐρίδας. Ἄμα πατήσας τὸν πόδα του ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους, τὸν τρόπον ἐνέσπειρεν ὕπισθεν τοῦ ὀνόματός του. Ἡ μάχαιρα τοῦ δημίου του ἀδιακρίτως ἐθήριζε κεφαλὰς, καὶ οἱ μόχθοι τῶν τιμίων καὶ εἰρηνικῶν πολιτῶν ἐστοιβάζοντο διὰ προγραφῶν καὶ δημεύσεων εἰς τ' ἄπληστα ταμεῖά του. Λύττες δὲ ἐπὶ τῆς λίμνης τοῦ ἀθώου αἵματος ἐπιπλέον, ἀκολάστως ἐτρέψα, καὶ ἐντὸς τοῦ αἰσχροῦ χαρμελίου τοῦ ὠραίας ἑλληνίδας παρθένους ἠτιμαζεν.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Σαίτης! καὶ εἰς τοὺς Τούρκους αὐτοὺς φοβερός!

Μόλις ἦδη εἶχεν ὑπερβῆ τὸ δέκατον ἕκτον τῆς ἡλικίας της ἔτος ἡ ὠραία, ὡς Ἄγγελος τῶν οὐρανῶν Εὐάνθεια, καὶ οἱ κυκνοὶ ὀφθαλμοὶ της τὰς καρδιοδόρους ἐξέφραζον θλίψεις της καὶ τὰ κοράλλινα χεῖλη της ἔστεφεν ἀνεκλαλήτου μελαγχολίας μεϊδιάμα.

Ἡ τάλαινα!... Τῆς ἀποσιουργίας τοῦ Σαίτου ἦτο ἐν ἀξιοθρήνητον σφάγιον.

Ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶχε ποτε πατέρα, μητέρα, ἀδελφοὺς, συγγενεῖς, πλούτη καὶ δούλους, παρθενικὴν αἰδῶ, ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἦσαν ὄνειρα φροῦδα καὶ ὡς γλυκεῖα ὀπτασίαι ἐτάρακτον ἐνίοτε τὸν μονότονον καὶ ἄθλιον βίον της.

Τὸν ἄλλοτε περιβλεπτον οἶκόν της καταστρέψας ὁ Σαίτης τὴν ἀτιμίαν μόνην τῇ ἀνταπέδιδε.

Διὸ σπασμωδικὸς εἰς τὴν θάλασσαν του τὴν κτελέμβηκε τρόμος, καὶ τότε φεῦ!.....

Κυριακίς εἶχε προτιμήσει τὸν θάνατον, ἀλλ' ὁ θάνατος φεύγει τοὺς δυστυχεῖς.

Ἦτο ἡμέρα ἀνοιξέως μίαν πρωΐαν· ὁ ἥλιος ἀνέδευ μεγαλοπρεπῆς καὶ μεγαλοπραπῶς τὸν ἑχαίρετα ἢ φύσις. Ὁ οὐρανός, σκαμφειρόχρους, γαλνικαίας ψυχῆς ἀπεικόνισμα, ἐκάλυπτε τὴν ἀνθόεσσαν φύσιν καὶ πτερυγίσματα αὔρας εὐώδους τὸν αἰθέρα ἐπλήρου, καὶ τὰ πτηνὰ χαρμωδῶς ὕμνουσαν τὸν πλάστην.

Εἰς τὸ ἄφατον τοῦτο θέαμα ἀπαίσιος λογισμὸς ἀνέβη εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης! Δι' αὐτὴν δὲν ἦτο ἐκεῖνο τὸ θέαμα

Ἀμφίβροπος πρὸς στιγμὴν, ἔλαβεν ὀλεθρίαν ἀπόφασιν.

Ἐνεθυμήθη ὅτι παρά τινος πιστῆς φίλης τῆς εἶχε λάβει ὀξὺ δηλητήριον. Τὸ ἔλαβε, τὴν θανατηφόρον φιάλην ἀταράχως ἔφερεν εἰς τὰ πάλλοντα χεῖλη καὶ τὴν ἐρρόφησεν ἀμυστί.

Παρῆλθον ὀλίγαί στιγμαί· ἤρχισε τότε τοῦ θανάτου ἡ ἀγωνία νὰ τὴν καταλαμβάνῃ· μέλαινα σινδὼν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἠπλοῦτο, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἔπεσεν ἀναίσθητος, ἕνευ οὐδενὸς γογγυσμοῦ.

Ἀλλὰ προτιμώτερος ὁ θάνατος ἦτο! ἡ δειλαία!

Ἀλλ' ὁ θάνατος φεύγει τοὺς δυστυχεῖς! καὶ μετὰ τινος ὤρας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν! . . . Θεε! ποίαν ζωὴν ἀτιμίας!

Σεῖς, ἀπαλαὶ κόρη, σεῖς μόναι δύνασθε τὸ ἄλγη τῆς νὰ νοήσητε.

Ἡ πολύπειρος πιστὴ φίλη τῆς ἀντὶ θανατηφόρου δηλητηρίου, δραστήριον ναρκωτικὸν τῇ εἶχε δωρήσει, διότι ἐγνώριζεν ὅτι τὰς σφοδρὰς τῆς ἀπελπισίας στιγμὰς διαδέχεται πρᾶου ἐλπίδος διάχυσις.

Καὶ τῷ ὄντι, ἅμα ἡ Εὐανθία ἐξεγερεθεῖσα τοῦ ληθάργου, διέβλεπεν ἀγνώστου ἐλπίδος μεδίαιμα.

Ἐκτοτε πᾶσα ἀνοσία αὐτοχειρίας ἰδέα ἀπέπτη τῶν λογισμῶν τῆς, καὶ τὴν καρδίαν τῆς ὀλόκληρον εἰς τὸν Θεὸν ἀφίε-

ρωσε· καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ ἀποστείλῃ τὸν παρήγορον ἄγγελον.

Ὁ παρήγορος ἄγγελος πρὸς τὰς σφριγώσας ἀλλὰ τεθλιμμένας καρδίας εἶναι ὁ ἜΡΩΣ. ὁ ἜΡΩΣ μετουσιώνει τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ ἜΡΩΣ, ὁ ἀληθὴς τῆς καρδίας ἜΡΩΣ καὶ τὴν ὑλικότητα εἰς τὸ αὔλον ἀνυψεῖ.

Τότε τὰ σωματικὰ τῆς ψυχῆς δεσμὰ κατερρίψουσι, καὶ ἡ ψυχὴ εἰς τῆς νοητικότητος τὰς χώρας ἵπταται ἔνθους, καὶ εἰς ἀπεράντους καὶ ὀδριαχωρήτους ἐκτάσεις τὸ ὄμμα τῆς διεισδύει.

Τρανωτάτη ἀπέδειξις ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος.

Ὡς διὰ τῆς Ηὐρῆς ὑποφώσκει τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, οὕτω διὰ τοῦ Ἔρωτος ὑποφώσκει τῆς μακκρίτητος ἡ ἀλήθεια.

Διὸ, μόναι αἱ εὐγενεῖς καρδίαι νὰ τὴν ἰδῶσιν ἀξιοῦνται· μόναι αἱ εὐγενεῖς καρδίαι μὲ τὸ φίλτρον τοῦ Ἔρωτος διεπλάσθησαν.

Μονήρη βίον διῆγεν ὁ Λέανδρος· εἰς ἀπαλὴν ἡλικίαν στερηθεὶς τοὺς γονεῖς του, ἐκέκτητο μεγάλην περιουσίαν, ἀλλὰ καρδία γενναίων καὶ ὑψηλῶν αἰσθημάτων δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸ ἄχος τοῦ θεάματος τῆς δουλευούσης πατρίδος του. Ἀπεφάσισε νὰ πλανηθῇ εἰς χώρας μεμακρυσμένας, νὰ φύγῃ τὸν πνιγρὸν τῆς πατρίδος του ἀέρα· ἀλλ' ἡ στοργὴ τῆς πατρίδος ἀνεχαίτιζε τὰ τρίμοντα βήματα του, καὶ τῷ ἐφάνετο ἡδύτερον νὰ συνταφῇ μετὰ τῶν ἀδελφῶν του. Ἀλλ' ἐβλεπεν ἀφ' ἑτέρου, ὅτι οὐδὲ ἴσως ἐδύνατο τὰ δεινὰ των ν' ἀνακουφίσῃ· καὶ οἱ φίλοι του τέλος μίαν ἡμέραν τὸν πρόεπεμπον ἀναχωροῦντα· ἐπὶ τοῦ λιμένος τὸ πλοῖον εἶχεν ἄρει τὴν ἄγκυραν.

Ἐν ᾧ οὗτος διέβαινε τὰ ὄμματα τοῦ ἀντίκρουσαν εἰς ὀφθαλμοὺς δακρυδρείκτους, καὶ γενναγμὸς ἐκ βίθους τῶν στέρνων κόρης ἀθῶκς διέφυγεν ἐπισθεν καφκσίων.

Ματαίως ἠγωνίσθη τότε νὰ προβῇ τινα βήματα· διότι ἡ καρδία του νὰ τὴν παρεκκολληθῆ δὲν ἤθελε.

Τὸ πλοῖον ἀπέπλευσε μόνον· καὶ ὁ Λεάνδρος εἰς τὴν πατρί-
δον τοῦ μείνας, ἐζήτηε νὰ μάθῃ τίς ἦτο τῆς ὀδύνης ὁ στε-
ναγμὸς, ἵνα συγκαλύσῃ μετ' αὐτοῦ. Ὁ Λεάνδρος καὶ ἡ Εὐκυνθία
σφοδρῶς ἔκτοτε ἀντηράσθησαν· καὶ ὁ Ἔρωσ αὐτῶν, ὡς εὐ-
πρόσδεκτος λιθανωτὸς, ἀνέβαινεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου
τοῦ ὑψίστου.

Οὕτω τῆς δυστυχοῦς Εὐκυνθίας τὰ δεινὰ ἐκουφίζοντο, καὶ
τὸ ἄγχος τῆς καρδίας τοῦ ὁ Λεάνδρος ἔφερεν εὐκολώτερον.

Περίαπτον ἐκ τιμίου ξύλου, ὅπερ ἐξ ἀπκλῶν ὀνύχων ἔφε-
ρην ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἡ Εὐκυνθία, κατέβρεχε καθ' ἐκάστην
ἐσπέραν γονυπετῆς ὑπὲρ τοῦ Λεάνδρου μὲ πρῆγορα δάκρυα.

Ἀφ' αὐτοῦ εὐδαιμονίας ἐλάβανον συνεντεύξεις οἱ δύο ἀτυ-
χεῖς ἔρασταί, καὶ ἀμοιβαίως διεκρίνουσαν τὰς θλίψεις καὶ τὰ
παθήματα, τοὺς φόβους καὶ τὰς ἐλπίδας των. Ἡ Εὐκυνθία ἠ-
σθάνετο ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ ἄνευ τοῦ Λεάνδρου,
καὶ ὁ Λεάνδρος ἠσθάνετο ὅτι, τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ
ἄνευ τῆς Εὐκυνθίας.

Εἰς τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας, καθ' ἃς αἱ ἐρωῖσαι καρδίαι ἀνώ-
τερα γίνονται ἐκυτῶν, τοῦ μέλλοντος ἀκτῖς ἀμυδρὰ τὴν ψυ-
χὴν των ἐφώτιζε καὶ τοῖς ἔλεγεν ὅτι ἔμελλον νὰ συναπο-
θάνωσιν.

Ἡ ἰδέα αὕτη παρίστατο εἰς αὐτοὺς μὲ λάμπιν μαγευτικὴν
καὶ θείαν· καὶ, ἐὰν παρ' αὐτοῖς ἔκειτο, ἤθελον ἐπισπεύσει τὴν
στιγμὴν ἐκείνην.

Εἰς τὸν θάνατον, ἔλεγον, ὁ ἔρωσ αὐτῶν ἤθελεν εὐρεῖ αἰω-
νίαν, ἀδιαπέραστον αἰγίδα.

Ἄλλ' ἐπανήρχοντο αὐτοῖς οἱ ἔρασταί εἰς τὸ ἐνεστώδες, τὸ ἀ-
ποτρόπιον ἐνεστώδες!

Τότε, στεναγμὸν, στεναγμὸν ὀδύνης προέφερον τὰ ἀσπαι-
ροντα λευκὰ χεῖλη τῆς Εὐκυνθίας, ἐξιλέωσιν ἑαυτῆς καὶ φοι-
κώδη κατὰ τοῦ Σαίτου ἀρῖν. Ὁ Λεάνδρος, ὡς στήλη, ἀκίνη-

τος, με τούς ὀφθαλμούς ἀπλανείς, συνέσφιγγε τότε τὴν πυγμὴν τῶν χειρῶν του.

Κύριος οἶδε, τί φρικῶδες σχέδιον, ὅποιαν φοβερὰν ἐκδίκησιν ἐμελέτα!

Ὀλίγον ὅμως, κατ' ὀλίγον ἡ Εὐανθία τὸν ἀνεκάλει εἰς ἑαυτὸν καὶ κατεπράυνε μὲ ἀνεξίκακον ἀγγέλων μειδιάμα. Ὅτε ἐκεῖνος ἐπέχεε παρήγορον βάλσαμον εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀτυχοῦς κόρης μὲ ὀφθαλμούς ἐκπέμποντας γλυκῶν ἐλπίδων ἀκτίνας, τῇ ὑπέσχετο τὴν λύτρωσιν, ἀλλ' ἡ ὥρα δὲν εἶχεν ἀκόμη σημάνει.

Τίς ἦτο ἡ πανευδαίμων ἐκείνη ὥρα! Ἴδου τὸ ἀπόρρητον, ὕπερ εἰς ἑαυτὸν μόνον ἐπεφύλαττεν.

Ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν νὰ λαμβάνωσι παρηγόρους συνεντεύξεις οἱ δύο ἀτυχεῖς ἑρασταί, ἄχρις οὗ ἤθελεν ἀνατελεῖν τῆς εὐημερίας τῶν ὀ αστήρ.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν αἱ χανοῦμισαι πονηρὰ ἐβουλεύοντο, ἡ δὲ νύξ ἐφήπλου τὰ ὑγρὰ σκότη τῆς, συμβολικῆ ἀνοδοδέσμη, ριπτομένη ἐκ τοῦ κήπου τοῦ Σαίτου, ἦτο τὸ σύνθημα τῆς μετὰ τοῦ Λεάνδρου συνεντεύξεως τῆς Εὐανθίας· ὅτε, ὡς εἶδομεν, ὁ ἐξώθεν τοῦ κήπου περιπλανώμενος ἄγνωστος, ἀφ' οὗ τὸ ἄσμα κατέπαυσε, ἀνέλαβε τὴν ριφθεῖσαν ἀνοδοδέσμην καὶ εἰσώρμηκεν εἰς τὸν κῆπον. Μόλις ὁμως προέβαλε τὸν πόδα καὶ ἐχώρησεν ἐν βῆμα, φωνὴ γλυκεῖα καὶ ὑποτρέμουσα ἀντήχησε.

Λεάνδρει! Καὶ εἰς τούς κόλπους τοῦ ἀγνώστου νεῖνι, ἄερά ὡς ἀμαδρυὰς ἐγύθη.

Ὁ ἄγνωστος ἐκπληκτος τὴν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἄφωγος, μηδεμίαν προσφῆρων λέξιν.

— Κινδυνεύομεν! Σώθητι! Σώθητι! ἀνεφώνησε μὲ σπαρτάκιχρδιον φωνὴν ἡ νεῖνις.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ ἄγνωστος ὀπισθοχώρησε διὰ μιᾶς, συμπαρασύρων τὴν Εὐανθίαν (διότι αὕτη ἦτο), καὶ λαθῶν θέσιν φοβεράν, ἀμυντικὴν:

— Τίς κινδυνεύει! Τίς νά σωθῆ! ἀνεφώνησεν.

Ὁ κεραυνός δὲν φέρει ὀξύτερον ἀποτέλεσμα. Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ ἀθώα νεάνις, ὡς ἀστραπὴ, ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ ἀγνώστου, εἰς ἰκκνήν εὐρεθείσα ἀπόστασιν, ὡχρὰς τρέμουσα.

— Ἀλλὰ τίς εἶσαι! ἐφώνησεν ἡ τάλαινά ρίπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου δύσπιστον βλέμμα.

— Τίς εἶμαι! ὑπέλαβε μὲ τόνον τραχὺν ὁ ἄγνωστος.

Ἀλλὰ τῆς παρθένου τὰ γόνατα ἐφεύγον καὶ ὑπτία κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λειποθυμήσασα, συγκαλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ ὡχρὸν τῆς πρόσωπον.

Ὁ ἄγνωστος ἔμεινεν ἐμβρόντητός, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ οὐδὲν τῶν ὄσων ἔβλεπεν· ἐπλανᾶτο εἰς λαβύρινθον λογισμῶν καὶ σκέψιων. Ἐν τούτοις, τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀναπτυσσόμενον λυπηρὸν θέαμα, τὸ μελαγχολικὸν καὶ πένθιμον ἄσμα, ἡ ὄξεια κραυγὴ τῆς κόρης, ὁ ἐπαπειλούμενος κίνδυνος, ἡ λειποθυμία καὶ ἡ νεκρική τῆς νεάνιδος καλλονή, ἀόριστόν τι αἰσθημα τέλος, τὸν ἠνάγκαζον νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸ εὐγενές καὶ πάσχον ἴσως ἐκεῖνο πλάσμα.

Ἀλλὰ εἰσέτι δὲν διεγίνωσκε κατὰ βάθος τὴν σημασίαν τῶν δυσλύτων τούτων αἰνιγμάτων· διὸ, ἀπεφάσισε μόνος νὰ παράσχῃ πᾶσαν δυνατὴν συνδρομὴν καὶ ν' ἀνακαλέσῃ τὴν δυστυχὴ νεάνιδα εἰς τὴν ζωὴν. Ἐκαμψε τὸ γόνατο εὐλαστῶς πρὸ αὐτῆς, ἔλαβε τὰς ψυχρὰς αὐτῆς χεῖρας, καὶ, ζητῶν νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν κυκλοφορίαν τὸ αἷμα, ἐξέβαλεν ἀκολούθως τὸ καλύπτεν τὴν κεφαλὴν τῆς κόρης Τουρκικὸν κρήδεμνον, καὶ διὰ νὰ ἀποδώσῃ εὐκολώτερον τὴν πνοήν, μετὰ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ ἐξεπόρπισε τὸ περιστήθιον τῆς νέας κόρης.

Στήθος, στήθος τότε ἀλαβάστρινον ἐπέλαμψεν εἰς τοὺς θρησκυμῶν τοῦ ἀγνώστου, ἀλλ' ἡ ωραιότης αὐτῆ τὸν ἐβύθησεν εἰς τοὺς συνήθεις εἰς αὐτὸν ρευβασμούς.

— Δυστυχὴς ἀνθρωπότης! οἰκτρὰ ἐπιφώνησις διέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ὁ ἄνθρωπος, διελογίζετο, γεννᾶται ὠραῖος, ἄξιος τῆς μεγαλοπρεπείας τῶν Οὐρανῶν κληρονόμος, ἵνα ἡ ὠραιότης αὐτῆ μαρνανθῆ μίαν ἡμέραν, ἢ ἐξαλειφθῆ ὅλως τοῦ προσώπου τῶν ζώντων. Διὰ τί ἄρά γε τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον; Δὲν ἤθελεν εἶσθαι κίλλιον, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αἰείποτε διέμενεν ὠραῖος, ἐν ἀκμῇ; Εὐτυχεῖς ὄσοι τὸ μυστήριον τοῦτο ἐνόησαν; διότι, ὄντως, αἰείποτε μένουσιν ὠραῖοι!.....

Ἐν ᾧ εἰς τοιαύτας ὑψηλὰς περὶ τῶν ἀνθρωπίνων μελέτας τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγνώστου ἀνίπτατο, οἱ ὀφθαλμοὶ του τυχαίως ἐβρίθθησαν ἐπὶ τὸ περίεργον, ὅπερ ἡ ἀκαλὴ κόρη ἔφερεν εἰς τὸ σταθός.

— Καὶ ὅμως, ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, δυστυχῶς, ποῦ ἀσχολεῖται! ὡς ἂν ἡ θεότης ἦτο προικισμένη μὲ τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπότητος..... Ἀλλ' ἡ ἀθλία αὕτη κόρη ἔσως εἶναι χριστιανή!.....

Καὶ ὁ ἄγνωστος ἐκυψεν, ἵνα ἐξετάσῃ μετὰ προσοχῆς τὸ περίεργον ἐκεῖνο· ὅτε αἴφνης τῶν ἰδεῶν του τὸ νῆμα διακόπτεται καὶ ἐμβρόντητος·

— Θεέ! Τί βλέπω! ἀνέκραξε.

Δύο ἄκρως ἀντίθετα καὶ ἀσυμβίβαστα παρουσιάζονται εἰς τὸν κόσμον Θρησκευματα. Ἡ λατρεία τοῦ Μωάμεθ καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ· ἡ μὲν, ἀποβλέπουσα εἰς τὸ σῶμα καὶ τὴν ὕλην· ἡ δὲ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν αὐλότητα.

Διὰ τοῦτο, ἡ μὲν ἐγενήθη παρὰ τὰς ἐρήμους τῆς Ἀραβίας, καὶ ἐκεῖ ἀνεπτύχθη, εἰς κλίμα θερμὸν, ὅπου τὰ σωματικὰ πάθη ὀργῶσι καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀκαθέκτως φέρεται εἰς τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις· ἡ δὲ, ἔπρεπε μὲν νὰ γεννηθῆ καὶ αὕτη ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἡ ἀνάγκη ἄμεσος τὸ προεκάλει, εἰς κλίμα θερμὸν, εἰ καὶ εἰς κατωτέραν βαθμίδα, ἀλλὰ δὲν ἀνεπτύχθη εἰμὴ εἰς κλίμα εὐκραεῖς, ὅπου ὁ ἄνθρωπος, μᾶλλον εὐαίσθητος, προτιμᾷ τὰς ἠθικὰς ἀπολαύσεις, καὶ ὕπου τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας ἢ φωνῆ, ὡς ὁ πρόδρομος κατὰ πρῶτον ἤχησεν.

Ἐὰν λοιπὸν, τοῦ Ἰησοῦ ἡ θρησκεία ἐξευγενίζῃ καὶ μετουσιόνη τὸν ἄνθρωπον, ἡ θρησκεία τοῦ Μωάμεθ συνεπάγει τὴν ἐξαχρείωσιν καὶ τὴν ἀποζώωσιν.

Σκευὸς ἀκάθαρτον ὁ Σαίτης, πιστὸς τοῦ Μωαμεθανισμοῦ ὀπαδὸς, ἐκ γενετῆς εἶχε προικισθῆ μὲ φύσιν ἀγρίαν, καὶ κτηνώδη ψυχὴν ἐντὸς τοῦ σώματός του ἐνέκλειεν. Ἡ δὲ θρησκεία διὰ τῶν νόμων τῆς ἀκκατακύστως ἔδιδεν ἔντασιν εἰς τὰς ἀκολάστους τοῦ Σαίτου ὁρμάς.

Ἔρωσ νοητικὸς, Ἔρωσ ἠθικὸς, Ἔρωσ αὐλὸς ἦσαν ἄγνωστοί εἰς τὸν Σαίτην καὶ ἀκατάληπτοι λέξεις. Ἔρωτα τῆς ὕλης, ἔρωτα σαρκικὸν, ἔρωτα κτηνώδη εἶχεν ἡ ψυχὴ του μόνον αἰσθανθῆ, καὶ, ὡς ἀπὸ θυέλλης ἐξογκούμενος τεβλωμένος χεῖμαρρός, συμπαρέσυρε πᾶν τὸ προστυχόν.

Ὅτε διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου διήλθε τὸν πλούσιον οἶκον τῆς Εὐαγγελίας, μόλις αὕτη ἔφερε τὸ ὄγδον τῆς ἀθωότητος ἔτος.

Ἐν μέσῳ τῶν ἀλλεκαγμῶν καὶ τῶν θρήνων, τῆς πυρκαϊᾶς

καὶ τῶν φόνων, ἔφερον ἔμπροσθέν του τὴν ἀπαλὴν παρθένον. Μίλις εἰς τὸν κάλυκα τῆς παρθένου ἔρριψε ὁ Σάττης ἓν φλογερὸν βλέμμα, καὶ πάραυτα διέταξε νὰ τὴν ἀπαγάγωσιν εἰς τὸ χαρέμιόν του, ἐπιφυλάττων εἰς τὴν ἀθλίαν αἰσχου καὶ ἀτιμίας ἡμέρας.

Ἐκεῖ, ὀκτάκις εἶδε τὸν ἀδηφάγον χειμῶνα, ζητοῦντα νὰ καταβροχθίσῃ τὴν φύσιν, ἐκεῖ τὸ ὠραῖον εἶμά της πύξησε μαρμασμῶδες, ἐν μέσῳ καὶ ἄλλων Ἑλληνίδων παρθένων. Ἄλλ' ἐκεῖ τὸ πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων της αἰσθημα ἐδραϊώθη στερρόν καὶ ἀκράδαντον.

Ἐπῆλθε, τέλος, ἡ ὀλεθρία τῆς δοκιμασίας
τοῦ μαρτυρίου ἡμέρα

Ὁ Οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ γνοφεροῦ σκότους.

Οἱ ἀκάθεκτοι χαρακτῆρες, οὕτω, γίνονται βιαιότεροι, καὶ τὴν ἀκόρεστον ζωὴν τοῦ Σάττου ψυχὴν ἔτι μᾶλλον ἐξώρμα φλογερὸν πρὸς τὴν Εὐανθίαν τὸ πάθος. Ὀλόκληρον προτείμα ν' ἀπολεσθῇ τὸ χαρέμιόν του παρὰ μία καὶ μόνη θριξὶ τῆς Εὐανθίας. Καὶ Οὐαί! Οὐαί! εἰς ἐκεῖνον ἵστις ἂν ἐτόλμα νὰ ρίψῃ ἓν ἐπὶ τῆς Εὐανθίας συμπαθὲς βλέμμα.

Δύω εἶναι δυσκολώτατα ἐν τῷ κόσμῳ· τὸ νὰ μὴν τί κρύφιον, καὶ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ τυράννου νὰ μὴ περιπολώσι κατὰσκοποὶ.

Ὁ Ἔρωσ τοῦ Ἀεάνδρου μετὰ τῆς Εὐανθίας εἶχε γείνει γνωστὸς εἰς τὸν κόσμον, καὶ πάντες ἐθρήνουν τὰ δύο ἀτυχῆ ἐκεῖνα θύματα, ἅτινα ἦσαν τ' ἀρχέτυπα τῆς [ἀγνίας καὶ ἀγαθότητος.

Ὁ Σάττης ἐκάθητο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μὲ τὰς κνήμας διεστρωμέναις ἐπὶ πλουσίου σοφῆ ἐξ ἐπικρόκου ὑφάσματος καὶ εἰσέπνεεν ἔμφροντις πολυτελῆ ναργιλέν, γαργαρίζοντα καὶ ἀναδίδοντα νέφη καπνοῦ τουμπεκίου. Τεσσαρακονταετῆς περίπου, πελώριος καὶ εὐστραφῆς· τὸ ἀνάστημα, ἔφερε δύο ὑπερμεγέθεις μύστακας, ἐπιστέφοντες γένυον μέλαιναν καὶ

πικρήν. Αἱ κόραι τῶν μικρῶν καὶ ὑπερύθρων ὀφθαλμῶν του
συνεστρέφοντο ἀκαρξιαίως, τὸ δὲ μέτωπόν του, συμπεπιεσμέ-
νον καὶ φεῦγον πρὸς τὰ ὄπισθεν ὑπέφαινε τὴν ἀγρίαν ψυχὴν του.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε πολύτιμον τουρκικὴν κίδαριν (κα-
βούκ), τῆς δυνάμεως τὸ ἔμβλημα. Ἀνένευεν ὑπόκτωσ ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ αἰμοχαρῆ βλέμματά του, ὅτε τοῦ προ-
σώπου του σὶ ἕνες βιαίως συνεταράσσοντο.

Ἐπαίσιον ὄνειρον εἶχε καθ' ὕπνου· ἰδεῖ τὴν νύκτα ἐκείνην.
Τῷ ἐφάνη ὅτι διέβηκε λιθίνην γέφυραν, ἧς τινος κάτωθεν
ἐκυλίετο μετὰ κρότου γογγύζων βαθὺς ποταμὸς· εἶχε, ἤδη
φθάσει εἰς τὸ μέσον, ὅτε γυνὴ οὐρανομήκης μὲ ὄψεις βλοσυ-
ρὰς εἰς τὸ ἀπέναντι παρουσιάζεται μέρος· μόλις αὐτὴ θέτει
τὸν πόδα της καὶ ἐν τῷ ἅμα ἡ γέφυρα ῥήγνυται, καὶ ἄβυσ-
σος ἀτελεύτητος ἀνοίγεται, καὶ τὰ πάντα, καὶ γέφυρα καὶ
ποταμὸς καὶ ἔνωθεν ὁ Σαῖτης ἐβυθίζοντο, ἐβυθίζοντο ἀενάως
εἰς τὸ ἀχανές ἐκεῖνο Ἐρεβος.

Διὸ, ἔντρομος εἶχεν ἐξυπνήσει, καὶ ἐν τῷ καθ' ὄλην τὴν
ἡμέραν δύο εὐπειθεῖς δορυφόροι, ὁ μὲν, ἐκ δεξιῶν, ὁ δὲ ἐξ ἐυ-
ωνύμων σκυθρωποὶ καὶ σύννοες ἴσταντο παρ' αὐτῷ, ἐφαινετο
ὅτι ἐπεζήτει πλειοτέραν ἀσφάλειαν.

Ἦτο ἀποφορὰς ἡ ἡμέρα ἐκείνη!

Ἡ θύρα τοῦ Οαλάμου τότε ἠνεώχθη καὶ ὁ εὐνοούμενος τοῦ
Σαῖτου, νέος ἀνθηρὰς τὴν ἡλικίαν, εἰσηλθε δεικνύων ὅτι εἶχε
τι σπουδαῖον ν' ἀναγγεῖλη εἰς τὸν δεσπότην του. Ἐν νεῦμα
τοῦ Σαῖτου ἀπεμάκρυνε τοὺς δορυφόρους, καὶ ὁ εὐνοούμενος
πλησιάζας ἀκαταλήπτους εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Σαῖτου ἐπρόφερε
λέξεις.

Ἢ τίγρις, ἐν τῷ τῆς ἀρχαίχουσι τὰ νεογνὰ, δὲν καταλαμβά-
νεται ὑπὸ ποσαύτης λύσσης. Ἀνέστη, καὶ φοβερὸς, ἀποτρό-
παιος τῆς κολάσεως δαίμων:

— Τί λέγεις! . . . λοιπὸν ἀλλοθές! . . . Νεκρὸν ἢ ζῶντα
εὐθὺς ἄς τὸν φέρωσιν ἐδῶ, ἀνέκραξεν μὲ βροντιᾶ δὲ φωνῆν.

Ἐφάνη ὁ εὐνοούμενος δισταζῶν ἢ ὅτι ἤθελε νὰ προσθέσῃ τι.

— Ἀκόμη βραδύνεις; ἀνεφώνησεν ὁ Σαίτης ἐξαγριωθεὶς ἐτι καὶ ὁ εὐνοούμενος πάραυτα ἐξῆλθεν.

Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο τοῦ θαλάμου ἄκρον ἀτάκτως, ὡς μανιώδης, διεθημάτιζεν ὁ Σαίτης. Ἐδίψα ἀνθρώπινον αἷμα.

Ὁ εὐνοούμενος τοῦ Σαίτου τοῦτ' αὐτὸ ἐπεδίωκε. Νέος, εἰς ἕν πᾶν εὐγενὲς αἶσθημα εἶχε πρωίμως ἀποσθεσθῆ, ὑπὸ σώμα χαρίεν ὑπέκρυπτε ψυχὴν εἰδεχθῆ, ὑπὸ μειδιάμα εὐπροσήγορον θανατηφόρον ἰόν, ὑπὸ τρόπους θεραπευτικὸς καὶ φυσιολογίαν ἀθάνατον κκοούργους πλεκτάνας. Διὸ εἶχε καταστῆ τὸ ἀπαρκίτητον στοιχείον τῆς ὑπάρξεως τοῦ Σαίτου.

Ἄλλ' ἀπὸ τίνος χρόνου ἔβλεπε καθ' ἑκάστην μαραινομένην πρὸς αὐτὸν τοῦ Σαίτου τὴν εὐνοίαν. Ὁ ἀκάθεκτος πρὸς τὴν Εὐανθίαν ἔρωσ τοῦ Σαίτου ἦτο τὸ αἷτιον. Ὅτε τὸ κατενόησεν, ὁ δαίμων ἐπεκάθησεν εἰς τὴν ψυχὴν του ὀλόσωμος. Ἄσπονδον μίσος κατὰ τῆς Εὐανθίας ἐξώμοσε, καὶ ἡ ἀπόλειά της ὑπὸ ἐπαγωγὸν τῷ ἐπαρουσιάζετο θίαν.

Οὕτω, συνεννοηθεὶς καὶ μετὰ τῶν ἄλλων μοχθηρῶν τοῦ Σαίτου γυναίων, κατάρθωσεν ἄποκαλύψῃ τὴν μετὰ τοῦ Λεάνδρου δυστυχῆ ἔρωτα τῆς Εὐανθίας.

Ἐντεχνος δολοπλόκος, ἀμυδρὰς μόνον ἐδίδεν ἄλλοτε νόξις εἰς τὸν Σαίτην, ἕνα σκοπιμώτερον φθάσῃ εἰς τὸ ποθοῦμενον.

Καὶ ἐν ᾧ περὶ τὴν δειλὴν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἡ Εὐανθία, βεμβαζούσα ἐκάθητο καὶ τὴν κεφαλὴν θλιθερῶς εἰς τὴν χεῖρα στηρίζουσα, ἀκούει τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς ἀνοιγομένην καὶ μίαν θεραπαίνην, μετὰ προφυλάξεως εἰσελθοῦσα, τὴν ἐπλησίασεν.

— Ἠγάπων ποτὲ ἕνα νέον, τῆ εἶπε, νέον ξανθὸν καὶ ὠραῖον. Εἶχον εἰς αὐτὸν ἀφιερῶσαι ὄλην μου τὴν κάρδιαν, ὄλην τὴν ὑπερξίν μου, καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης μὲ ἀντηγάπα μὲ ἀντηγάπα καὶ, ὑπὸ τὸ ἱλαρὸν φῶς τῆς σελήνης, αἱ ψυχαὶ μας ἠνοῦντο εἰς μίαν. Ἄλλ' ὁ Οὐρανὸς, ζηλοτύπως, μὲ τὸν ἀφῆρε-

σεν. Ἦλθε μία ἡμέρα, καὶ ὡς ἄνθος ὠραῖον αἰφνηδῶς ἐκόπη. Ἡ πατρὶς τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὰ ὄπλα, καὶ ὡς ὁ Ἄρης γενναῖος, αἰμάφυρτος εἰς τὴν κόνιν ἐξέπνευσε, τὸ ὄνομά μου τελευταῖον προφέρων. Ἐκτοτε, πικρὰ ἔχουσα δάκρυα, ἀπρηνήθην τὸν κόσμον καὶ ζῶ μόνον ἐν θλίψει.

Καὶ ἡ θεραπεινὴς λέγουσα ταῦτα, ὄντως, τὰς παρεῖας τῆς ἔλειβον δάκρυα.

— Διὰ ταῦτο προσφιλὴς μοὶ εἶναι: πᾶσα ἐρώσα καρδία καὶ εἰς τὰς βραχέων των νὰ συμπάσχω ζητῶ' οὕτω κουφίζονται τὰ δεινά μου. Ὁ ἐνθερμος Ἔρως σου μετὰ τοῦ Λεάνδρου μοὶ εἶναι γνωστός, ἀλλὰ δυστυχῶς, δὲν εἶναι, δὲν θέλει εἶσθαι εἰς ἐμὲ μόνον γνωστός. Ὁ εὐνοούμενος τοῦ Σαΐτου ὡς ἅπασαι εἰ χανομίσσαι ὑποπτεύονται ἤδη καὶ ἐτοιμάζονται εἰς τὸν Σαΐτην νὰ τὸν ἀποκαλύψωσι. Καὶ τότε, καὶ σὺ καὶ ὁ δυστυχὴς ἐραστὴς σου τί ἄρα δύνασθε νὰ ἐλπίζητε; Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ Σας, σώθητε, σώθητε, ἀγὰν τῆς εὐχισθεσίας θύματα. Ὅτε ἤκουσε ταῦτα ἡ Εὐανθία ἀπόκλητος ἔμεινε. Ἄλλ' ἐδύνατο αὐτὴ νεῖναι ἀθῶα νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς ὅλην τὴν μοχθηρὰν πονηρίαν, νὰ ἐννοήσῃ κακοῦργον πλεκτάνην; Ἡ καρδία τῆς ἔκαλλεν ὑπὲρ τοῦ Λεάνδρου, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ δυστυχὴς ἔτρεμε. Μεισθεῖσθα εἰς τῆς θεραπεινίδος τοὺς λόγους καὶ τὴν ἀφρέλιαν, δὲν ἐνόησεν ὅτι αὕτη ἦτο αἰσχρὸν ὄργανον τοῦ εὐνοουμένου καὶ τῶν ἐκδεδιητημένων τοῦ Σαΐτου γυναιῶν' καὶ λόγος ὅστις, εἴθε μὴ τὴν διέφυγε, τὴν ἀπώλειάν τῆς ἠτοίμαζε.

— Τῆς ζωῆς μου σὺ εἶσαι δοτὴρ, εἶπεν εἰς τὴν θεραπεινίδα' εἰς τὸν κῆπον τὴν ἐσπέραν ταύτην τὸν Λεάνδρον θέλω εἶδει' ἐκεῖ ἀμέσως ὑπάγω νὰ προλάβω τὸν κίνδυνον.

Καὶ ἐν ᾧ ἡ Εὐανθία κατήρχετο εἰς τὸν κῆπον, ἡ θεραπεινὴς εἰσῆρχετο εἰς τὸν θάλαμον τῶν χανομισσῶν, αἵτινες, οὕτως ἀσφαλῶς μαθεύσαι τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως, προητοιμάσθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποτρο-

πρίων σχεδίων των. Ὁ Εὐνοούμενος ἤλπεφαισθή τῆς προδοσίας ὁ αὐτουργός καὶ τὸ ὄργανον. Αὐτὸς ἐξελέχθη νὰ φέρῃ τὸν Σαῖτην νὰ καταλάβῃ ἐπ' αὐτοφάρω ὁμοῦ τοὺς δύο ἐραστάς. Ἄλλ' ὁ Σαῖτης, ὁ ἐμμανὴς Σαῖτης, ἀκατάσχετος, δὲν ἐπερίμενε χρόνους· διέταττε, καὶ εἰς τὰς σατανικὰς διαταγὰς του τίς ἐδύνατο ν' ἀντισταθῇ, νὰ διατάσῃ, νὰ δώσῃ ἢ νὰ ζητήσῃ σαφεστεράς πληροφορίας; Ἐν ᾧ λοιπὸν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Λέανδρος ἐπορεύετο εἰς τὴν μετὰ τῆς Εὐανθίας συνέντευξιν, ὁκτῶ στιβαροὶ βραχίονες δι' ἐνέδρας τὸν συλλαμβάνουσιν.

Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου τοῦ Σαῖτου μετ' ὀλίγον ἠνεώχθη. Ὁ εὐνοούμενος εἰσῆλθε καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ στρατιωτῆαί δέσμιον ἔφερον, ὠχρόν, ὡς σουδάριον, περικαλλῆ καὶ ξανθὸν νεανίαν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ Σαῖτου, τέρατος ἀνθρωπομόρφου, ὁ Λέανδρος ἠσθάνθη ἀκατάσχετον βδελυγμίαν. Πελοιδὸς, μόλις κατεῖχε τὴν κοχλάζουσαν ὀργὴν του. Ἡ Εὐανθία, ἡ ἐκ παθημάτων καὶ ἐπὶ παθήμασι πλασθεῖσα αὕτη κόρη τῷ περιστάτο φρικτῶδες σφάγιον τοῦ ἀγνοῦ πρὸς αὐτὸν ἐρωτῶς τῆς.

Τὰ μοχθηρὰ, ἄρα, διαβουλία τῶν χανουμισσῶν τοῦ Σαῖτου καὶ τοῦ Εὐνοομένου τοῦ ἔφερον ἤδη τὸν καρπὸν των.

Ὁ Σαῖτης ἰδὼν τὸν Λέανδρον, ἐμπλεως λυσσώδους ἄφρονι, διὰ τῆς τιλώδους καὶ ῥωμαλέας χειρὸς του ἐκ τοῦ τραχήλου τὸν ἀνετίναξε.

— Χαμερπὲς ζωῦριον! Οὐτίδανὲ γκλαοῦρ! Σὺ τολμᾷς νὰ μαινῆς τὸ χρέμιον τοῦ Σαῖτου! Σὺ τολμᾷς νὰ ὑψόνῃς βέβηλον ὄμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς δούλης μου! Θάγατος! ὦ! Θάνατος εἰς Σέ! ἀνεκραξέ βρύχων τοὺς ὀδόντας. Καὶ ἐγὼ, ἐγὼ θέλω σοὶ τὸν δώσει διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν!

Καὶ τὴν νευρώδη χεῖρά του ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην, ἀλλὰ τὸ ξιφίδιον δὲν ὑπῆρχεν· ἡ μανία του ἔτι μᾶλλον ἐξήφθη. Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐκρέματο φαρμακερὸν ἐγγχειρίδιον, σπεύτης τὸ ἔλαβε καὶ, γυμνώσας τὴν θανατηφόρον λεπίδα, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Ν. 17907

— Άκουσε! ἠθέλησε νὰ εἶπῃ ὁ Δέανδρος, ἀναλαβὼν φρικώδη ἀταραξίαν.

— Πῶς! ἢ! ὄλον σου τὸ αἷμα, ὄλον θέλω μέχρι βάνιδος ροφήσει. Ἐκραύγασεν ὁ Σαίτης, ὡς λέων ἐξηγριωμένος καὶ αὐθις ὤρμησε κραδαίνων τὴν μάχαιραν.

Ὁ Δέανδρος γαληνιαῖος ἀνέμενε τοῦ ξίφους τὴν θανατηφόρον πληγὴν. Ἡ μάχαιρα ἐπλησίαζεν ὀρμητικῶς εἰς τὸ στήθος του.

Αἴφνης, βιαίως ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ εισορμᾷ εἰς γίγας κραυγάζων:

— Μή! μή! τὸν φονεύσετε, μή! εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ἡ μάχαιρα ἔστη ἀπηρωρημένη, καὶ ὁ Σαίτης ὀργίλος πρὸς τὸν ἦχον ἐστράφη:

— Τί σὺ τολμᾷς νὰ λέγῃς! εἶπεν εἰς τὸν δοροφόρον.

— Δὲν εἶναι οὗτος.

— Ποῖος;

— Ὁ ἐραστής... ὁ Δέανδρος....

— Πῶς!

— Ἐκεῖνος εἶναι εἰς τὸν κῆπον μετὰ τῆς Εὐανθίης.

— Τί λέγεις!

— Ἄληθές, ἀφθέντα.

— Ἴδέ! ἡ κεφαλὴ σου μοι ἐγγυᾶται.

— Εἶναι ἐκεῖ, ἀφθέντα.

— Ἐκεῖ! ἀνέκραξεν ὁ Σαίτης καὶ ρίψας ἕνα ἐν ὑπόδρα φοβερὸν πρὸς τὸν εὐνοούμενον βλέμμα, ἀπολιθωθέντα, δρομαίος ξιφῆρης ἐξῆλθε μανιώδης, παράφορος, διὰ τῆς θύρας πρὸς τὸν κῆπον.

Πάντες τὸν ἠκολούθησαν.

Ε

Ἐνῶς εἰς τὸ μέγιστον τοῦ Σαΐτου ἐτελοῦντο ταῦτα, ἄς ἐπκ-
νέλωμεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἣν ἀφήκαμεν διαδραματιζομένην
ἐν τῷ κήφῳ.

Ἡ Σελήνη ἀταράχως ἀνῆρχετο τῆς ὑψηλοτάτης τῶν κορυ-
φῶν τῆς Σκιοέσσης τοῦ Παναχαϊκοῦ ὄρους. Ὁ ἀργυρόχρυσος
δίσκος τῆς πλήρης ἐπέροικτεν ἱλαρῶν ἀκτίνων δεσμιδας,
αἷτινες διεθλώντο εἰς τὰ πυκνὰ τῶν δένδρων φυλλώματα,
μυρία εὐφρόσυνα ἐκ σκιάς καὶ φωτὸς ἀποτελοῦσαι στήματα.

Ὁ κελαρισμὸς ὑψίθεν χρομένου ὕδατος κρυσταλλίνου, τῶν
δένδρων τῶν φύλλων τὸ μέλλισμα, ἐν ᾧ τῆς ἀηδόνας τὸ λι-
γύφθογγόν βράμος ἐπλεκεν ἠδυπαθὲς μέλος καὶ ἡ περὶ σπυροῦ
αὔρα βαλσαμώδης εἰς τὰ δένδρα ἐπήδα, ἀπετέλουν ἐξόχον
τῆς φύσεως ἁρμονίαν.

Πλησίον σκιάδος ἐξ Ἰάσσης, διαχεοῦσης ναρκαωτικὴν εὐω-
δίαν, ἐπὶ πεζουλίῳ ἐκάθητο ὁ ἄγνωστος καὶ ἡ Εὐθανθία.
Αὕτη ἔφερε πρόδηλα τὰ ἔχνη παρελθοῦσης λειποθυμίας, ἀλλ'
ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐπέλαμπεν ἄφρατος ἀγαλλίασις.

— Ἄ! Εὐθανθία, ἔλεγεν ὁ ἄγνωστος, ἡ στιγμή αὕτη εἶναι
ἡ μόνη ὁκσις, ἣν ἀπαντῶ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν τραχεῖαν ἐρη-
μον τοῦ βραχέος μὲν ἀλλὰ κεκμηκότος βίου μου. Ἀλλ' ὅποια
θεινὰ ὑπέστης, δυστυχῆς ἀδελφὴ!.... Ἡ Εὐθανθία ἀπήντη-
σε μὲ φριμαλέαν σιγὴν.

Ὁ Ἀρίστων ἐπανελάβε.

— Δεκαεξῆ ἤδη ἐτῶν ἤμην εἰς τὴν γενικὴν τοῦ οἴκου μας
φθοράν. Βυθισμένοι ἐπὶ τῆς κλίνης εἰς ὑπνον βελῶν, ἐντρομος
ἀπὸ γὰς κρυγὰς καὶ τοῦς κρότους ἐξύπνησα, ὅτε εἶδον τὰς
φλόγας τῆς πυρπολουμένης οἰκίας μας. Ἐδραμον νὰ ἐξέλθω,
ἀλλ' ἐν τῷ ἔμα μὲ συνέλαβον δέσμιον. Ὁ ἀπηνὴς Σαΐτης εἶχε

διατάζει νὰ τῷ προσαγάγῳσι τὴν κεφαλὴν μου. Ἐμπλεως μα-
 νίας καὶ λύσσης, ὅτε ἔμαθον τὴν τύχην σου, τοῦ πατρὸς, τῆς
 μητρὸς, μανιωδῶς ἐπάλαξα ἀπηυδησμένοις κατελήφθην τέ-
 λος ὑπὸ φρικώδους ἀπελπισίας καὶ ἔσπευδα εἰς τὸν θάνατον,
 ἀκολουθῶν ἀταράχως ἐκείνον, ὅστις εἶχε προθυμηθῆ νὰ ἐκτε-
 λέσῃ τὸ πρόσταγμα. Ἰλθόμεν εἰς τὸν κατὰλληλον τῆς ἐκτε-
 λέσεως τόπον καὶ τὸν προεκάλεσα μόνος νὰ σπεύσῃ τὸ ἔργον.

— Ἄπαγε! μοὶ φωνάζει. Ἐγὼ, σὲ νὰ φονεύσω! Δυστυχῶς,
 δὲν ἐπρίφθασα νὰ σώσω τὰ λοιπὰ τῆς οἰκογενείας σου μέλη.
 Ὁ πατήρ σου ἔσωσεν ἄλλοτε τὸν πατέρα μου ἀπὸ βέβαιον
 θάνατον. Ἄλλ' ἄγε, μὴ χρονοτριβῶμεν. Ἀκολουθεὶ μοι. Ἐχῶ
 τὸ πλοῖον ἔτοιμον ἐφ' οὗ θέλομεν ἀποπλεύσει εἰς ξένας χώ-
 ρας, καταλείποντες τὴν ἐπάρατον ταύτην γῆν. Ὅτε ἀνυπόμο-
 νος ὁ Σαΐτης θέλει ζητεῖ τὴν κεφαλὴν σου, ἡ μανία του θέ-
 λει καταποντίζεσθαι εἰς τὰ ὑγρά κέλευθα τῶν ὁδῶν μας.—
 Τί λέγεις! τῷ εἶπον. Ἐγὼ ν' ἀρήσω τὴν γῆν ταύτην, τὴν ὁ-
 ποίαν ἔβαψε τοῦ πατρὸς μου τὸ αἷμα! Ὅχι! Ὅχι! Θέλω ἐκ-
 δίκησιν ἢ τὸν θάνατον. Εἰδὲ μὴ, ἐκτέλεσε τὰς διαταγὰς σου.

— Διὰ τί μὲ ὑβρίζεις, ἄριστων, ἐπανελάβε δακρυχέων; διὰ
 τί δὲν ἐμπιστεύεσαι εἰς τῆς καρδίας μου τὰ αἰσθήματα;
 Ὁ χρσαλαῖον παιδίον δὲν ἔννοεῖς ὅτι πᾶσα ἄκκιρος γενναϊότης
 εἶναι πρόδηλος ἀφροσύνη! Τί θέλεις δυνηθῆ τώρα ἐναντίον
 τῆς παντοδυνάμου ἰσχύος τοῦ Σαΐτου, εἰμὴ νὰ χύσῃς ἀνωφε-
 λῶς τὸ αἷμά σου. Δίνασαι ἄλλοτε, μίαν ἡμέραν νὰ ἐπέλθῃς
 ἰσχυρότερος ἐκδικητὴς τοῦ πατρὸς σου. Καὶ τοῦτο μάλιστα
 ἐγὼ αὐτὸς σοὶ ζητῶ.— Ἄντέστην ἐπὶ πολὺ, ἀλλὰ κατεπί-
 σθην τέλος πάντων καὶ ἐπιβάντες τοῦ πλοίου ἔλαβον ἓνα μέ-
 λαινα λίθον ἐκ τῆς γῆς τῶν πατέρων μας. Ἡ Συρία, ἡ Αἴ-
 γυπτος, ἡ Παλαιστίνη, ἡ Ἑρῆμος τῆς Ἀραβίας, ἡ ἄμμος τῆς
 Ἀφρικῆς, ἀλληλοδιαδόχως, μὲ ὑπεδέχθησαν, ὅπου εἰσέδυσα
 εἰς τῆς παλαιᾶς σοφίας τὰ ἀπόρρητα. Ἄλλ' οὐδέποτε ἔλη-
 σμόνησα ἕτι ὄφειλον, πρὶν ἀποθάνω, νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ

χώματα τῆς πατρίδος μου, νὰ ἐκδικηθῶ τοῦ πατρός μου τὸν φόνον, τὸν ὄλεθρον τῆς οἰκγενείας μου, καὶ νὰ σώσω, ἴσως, περισωζόμενόν τινα βλαστὸν, διότι περὶ τῶν συμβάντων δὲν ἐγνώριζον ἀκριβῶς. Ἰπὸ τὰς ιδέας ταύτας ἠλικιῶθην, ὑπὸ τὰς ιδέας ταύτας ἐρρέμβασα, ἀποσπώμενος τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων καὶ καταλαμβανόμενος συχνάκις ὑπὸ σφοδροῦ παροξυσμοῦ, ἀφ' οὗ ὀλόκληροι ὥραι ἔπρεπε νὰ παρέλθωσιν ἵνα ἀπαλλαχθῶ. Μέλλων νὰ ἐκδικηθῶ τοῦ πατρός μου τὸν φόνον, ἀείποτε ἐφρόντισα καὶ περὶ τῆς δούλης πατρίδος μου, ἀλλὰ τὸ σχεδιδόν μου καὶ οἱ ἀγῶνες, ἂν καὶ εἶχον βέβαιον τὸ ἀποτέλεσμα, πολὺ βραδέως ὅμως ἤθελον φέρει καρπούς. Τοῦτο ἐγνώρισα, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀντίσχω εἰς ἐνδόμυχόν τινα ἐπιτακτικὴν φωνήν, ἀπεχαιρέτησα τὰ Ἀσιατικὰ παράλια, ἐνθα ἡ νεότης τῆς καρδίας μου εἶχεν ἀπομαρνηθῆ, καὶ μετ' οὐ πολὺ μὲ ἐξωγόνησε, κίττοι καταθλιπτικῶς, τῆς Πατρίδος μου ὁ ἀήρ. Μόλις ἀπέβην εἰς Πάτρας καὶ πάραυτα ἔτρεξα νὰ ἀναγνώρισω διὰ τοῦ νοῦς μου τ' ἀντικείμενα, καὶ εἰς ἐκάστην θεῖαν ἐγινόμενη ἄλλοιός. Ὅτε ἤκουσα, ἐνταῦθα τὸ βῆμα πλανῶν, τὸ πένθιμον ᾄσμα σου, ἐξέλαβον αὐτὴ ὡς οἰμωγὴν πάσχοντος θύματος, καὶ ὅτε εἶδον τὴν ἀνθοδέσμην τὴν ριφθεισάν, μετὰ μικρὸν, δὲν ἐδίστασα ὅτι τὸ μυστηριῶδες θῆμα ἐζήτει βοήθειαν, ἐζήτει σωτήρα, ἡ καρδιά μου οὐδένα ἀνελογίσαστο κίνδυνον καὶ δρομαίος εἰς τὸν κῆπον εἰσώρμησης, ὅτε σὲ ἐδέχθην εἰς τὰς ἀγκάλας, φίλτατη ἀδελφή, κραυγάζουσάν μοι: *Κινδυνεύομεν Σώθητι!* Ἐξενίσθης εἰς τὸν ἀγνωστον καὶ τραχὺν τῆς φωνῆς μου τόνον, ἅμα τότε σοὶ ὠμίλησα καὶ ἔπεςες λειποθυμήσασα. Ἐν ᾧ ἐζήτησον νὰ σὲ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, ἐρρίφθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς τὸ περιάπτρον, τὸ ὅποιον ἔφερες, καὶ ἀμέσως τὸ ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτον αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ δυστυχὴς μήτηρ μας μίαν πρόωγην τοῦ ἔτους σοὶ εἶχε δώρησει, τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνεπτερώθη τὸ πνεῦμά μου, ἀκτὶς θεοῦ φωτός μοι ἐπέλαμψε καὶ ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτο σὺ, φίλτατη ἀδελφή.

Οὕτως ὁ Ἀρίστων ἀνεγνώρισε τὴν ἀδελφὴν του, καὶ ὅτε πρῶτον τὴν συνέφερεν ἐκ τῆς λαιποθυμίας, τῇ ἀπέτεινε κατ' ἀρχὰς προσηνεῖς παρηγόρους λόγους, καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπροχώρει εἰς τὴν ἀποκάλυψιν. Ἡ δυστυχὴς Εὐανθία ἀπὸ θάμβους ἐκυριεύετο ὑπὸ θάμβους, καὶ ὅτε κατενόησεν ὅτι ὁ ἐνώπιον αὐτῆς, ἦτο ὁ Ἀρίστων· ὁ ἀδελφὸς της, τὸν ὅποιον νεκρὸν ἢ ζῶντα δὲν ἠλπίζε νὰ ἐπανάδωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ της, ἡ ἀδελφὴ περ ἐπτόχθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ἀδελφοῦ, ἀνελεύθη εἰς λυγμοὺς καὶ ἀμοιβαίως μὲ πολυπαθῆ δάκρυα κατέβρεξαν τοὺς κόλπους των. Ἀλλὰ μόλις παρήλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις, αἱ πρῶται ἐκμυστηρεύσεις, καὶ τὸ πρῶτον ἔργον τῆς Εὐανθίας ἦτο νὰ γονυπετήσῃ πρὸς Ἀνατολὰς καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν θεῖον πρόνοιαν. Μετὰ τοῦτο, ἀνεγερθεῖσα ἦλθε καὶ παρεκάθησε παρὰ τῷ ἀδελφῷ, ὅστις εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν περιέπτωξεν, ὀλοφυρόμενος τὰ πάθη τῆς δυστυχοῦς ἀδελφῆς του.

— Πανολβία δι' ἡμᾶς ἡ ἡμέρα αὕτη, ὑπέλαθεν ἡ Εὐανθία μετὰ τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρίστωνος. Ἀλλ' ὁ πατήρ μας, ἡ δυστυχὴς μήτηρ μας!

— Ὡ! ἐκεῖνοι ἤδη ἀναπαύονται εἰς τὰς σκηνάς τῶν μακάρων. Διὰ τῶν παθημάτων τῶν τέκνων των ἐξηγιασθησαν καὶ ἤδη πρεσβεύουσιν ὑπὲρ ἡμῶν. Πρὶν ὅμως, ἀπαιτοῦσι τὴν ἐκπλήρωσιν καθήκοντος. Ἡ φωνὴ των αὐστηρῶς μοι τὸ ἐπιτάττει. Ὡ! καὶ δὲν θέλω τὴν παράλειψιν. Ἡ ἐκδίκησίς μου θέλει εἶσθαι φοβερὰ, φοβερωτάτη. Ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος· ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ. Τοῦ Ἄδου καὶ αὐτοῦ τὰ εὐρέα καὶ νεκρικὰ χεῖλη σαρκαστικὸν θέλει διαστείλει μειδίαμα, καὶ ἡ φρικαλέα ὥρα δὲν ἀπέχει πολὺ.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Εὐανθία ἐφρικίασε καὶ τῇ ἐφάνησαν περιβομβοῦντες εἰς τὰς ἀκοὰς της σαρκαστικοὶ γέλωτες χροσούντων δαιμόνων.

— Μή! Ἀρίστων! ἀναφώνησε, μὴ πρὸς Θεοῦ! ἔπε ἀναξίκακος· μὴ ἀμαυρόνης τὴν ἡμέραν ταύτην.

— Τί λέγεις! Ὁ Θεὸς τὸ θέλει· ὁ Θεὸς τὸ ζητεῖ. Ἦ, ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρὸς καταπιέζει τὸν ἀσθενῆ πρέπει αὐτὸς ἡλίθιος νὰ ὑποφέρει τὰ πάντα; Τοιοῦτος; νόμος, ἐάν ποτε ὑπῆρξε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ᾔναι θεός!.....

— Μὴ βλασφημῆς! Μὴ Ἀρίστων! « Ἐάν τις σὲ ραπίσῃ ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν σιαγόνα, στρέψαι αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην » εἶπεν Κύριος ἡμῶν.

— Καὶ τότε ἐφηρμόσθη ἡ χριστιανικὴ αὕτη ἐντολή; Ἄλλ' ὄχι! θέλω ἐκδίκησιν, αἷμα, αἷμα διψῶ! Πρὸς τοῦτο ἔρχομαι ἀπ' ἀνατολῶν. Ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα ἔτη ὄνειροπολῶ τὴν φονικὴν, τὴν ὀλεθρίαν τούτην ἡμέραν.

— Ἄ! Παῦσαι, παῦσαι, πρὸς Θεοῦ, Ἀρίστων.

— Ἔστω! μετ' οὐ πολλὸ θέλεις ἰδεῖ πυρὰν ἀδηφάγον, τρομακτικὴν, φρικαλέαν, ἐξαγνίζουσαν τοὺς βεβηλωθέντας τούτους τόπους καὶ κρουνοὺς κελαινοῦ αἵματος ἀνθρωπίνου, εἰς τὰ ὕψη ἀναπηδῶντας.

Ἡ Εὐανθία κατέληφθη ὑπὸ βίβλους καὶ εἰκῶν ἀπαισία ἀνεπίστεστο εἰς τὴν φαντασίαν της. Ἐρρίφθη περὶ τὸν τροάχηλον τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ με πνιγηρὰν φωνὴν ἐζήτει ἡ τάλαινα νὰ καταπραῦνη τὴν παραφορὰν του· ἀλλ' ὁ Ἀρίστων ἀπεσπάσθη αἰφνης ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς κόρης με ὀφθαλμοὺς ἀγρίους, τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἀνωρθωμένας, κραυγάζων!

— Τί βλέπω! Ἡ κοπεῖσα κεφαλὴ τοῦ πικρὸς μου!
. Ἰδέ! εἶναι αἰμόφυρτος! Τὸ αἷμα ἀνατινάσσεται εἰς τὰ ὕψη ὦ! πηδᾷ! πηδᾷ . . . ἐπὶ τῷ ἐδάφους! αἱ φλέβες της ἐκπέμπουσιν ἀπαίσιον συριγγμὸν ὦ! ὦ! ποῖα βλοσυρὰ ὄμματα Ἰδέ . . . ἰδέ! κινουνται . . . τὰ κατάλευκα χεῖλη της Ἐκδίκησιν! Ἐκδίκησιν! . . . προφέρουσιν

Ἡ ἀγρία φωνὴ της ἀπὸ τὰ καταχθόνια τοῦ ἔδου ἐξέβρυξε

ται Φείσθητι Φείσθητι τρομερὰ
κεφαλή Νὰ! Θέλεις κορεσθῆ ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν! . . .

Ὦ! ἄς μὲ καταβροχθίσῃ ἡ γῆ

Εἶτα δὲ περιπίπτων ὡς εἰς ἑξαλλον καὶ ἔνθου γαλήνην:
— Ἄλλ' ὦ! Στέφανος χρυσοῦς μαρτυρίου περιβάλ-
λει τὴν ἀποκοπίσσαν κεφαλὴν Τὸ ἀποξηρανθὲν αἶ-
μα πῶς σελαγίζει!

Ὅποια ἰλορὰ βλέμματα!

Τὰ χεῖλη τῆς μειδιῶσιν μειδιάμα ἄρατον! - Συγ-
γνώμην! ἄφειν! ὑπὲρ αὐτῶν προφέρουσι Ἡ ἀγία
φωνὴ τῶν ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν Οὐρανῶν κατέρχεται

.

. Ἄλλ' ὦ πάλιν ἀναπηδᾶ!

πάλιν κρουνοὶ τοῦ αἵματος

.

.

.

Καὶ κατέπεσεν ὁ Ἄριστων ἐξησθὲν ἡμέρας ἐπὶ τῶν πεζουλιῶν.

Ἀπὸ τοιαύτην παραφορὰν καταλαμβάνετο ὁ Ἄριστων, ὁ
δυστυχὴς καὶ μετὰ πολλῶν ὥραν ἠδυνήθη ἡ τάλαινα Εὐανθία
νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ εἰς ἑαυτὸν. Ὅτε ἐξηγέρθη:

— Σὺ εἴσαι, ἀδελφὴ, εἶπε καὶ τρυφερὸν ἀσπα-
σμοὺν ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ τῆς κόρης μετώπου.

— Πραυθῆντι, ἀδελφέ! Τίς Ἐριννὺς ἄρα γε ταράττει τὰς
φρένας σου; Ἡμέραι εὐδαιμονίας ἀνατέλλουσι ἤδη τοῦ βίου
μας.

— Ὦ! Ναι, εὐδαιμονίας, φιλότατη ἀδελφὴ! Σὺ ὁ μό-
νος δεσμός, ὅστις μὲ συνδέει μετὰ τῆς γῆς ταύτης. Ἐπλανή-
θην εἰς διακεκχυμένας ζώνας, ἐζήτησα νὰ φθάσω τὸν ὄριζον-
τα, ὃν ἐκεῖ πέραν θλέπεις περπατούμενον, ἀλλὰ ματαίως ἐν
ὄσῳ δὲν εὗρισκον σέ, ἀδελφὴ.

Παρηλθὲν ἤδη ἰκανὴ ὥρα ἀφοῦ συνῆλθεν ἔντελως εἰς ἑαυτὸν
ὁ Ἄριστων, πλήρεις ἀναλαβῶν τὰς σφριγώσας δυνάμεις του.

Ψαθυρισμός αΐφνης φύλλων ἠκούσθη ὀπισθεν αὐτῶν. καὶ ἡ Εὐανθία στραφεῖσα, ἐφῆκε τρόμου φωνὴν

— Ὁ Σαῖτης!

Ὁ Σαῖτης ἔτρεχε τότε μανιώδως πρὸς αὐτοὺς σείων τὴν φονικὴν μάχαιραν, καὶ κατόπιν αὐτοῦ εἶποντο σπεῖρα ὀκλοφόρων.

Ὁ Ἄριστων στραφεῖς τὸν εἶδε καὶ ἠσθάνθη τὸ αἷμα πυρακτωθὲν εἰς τὰς φλέβας, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηκόντιζον φλόγας.

Ὁ Σαῖτης ἐπλησίασε φοβερός. Ἡ Εὐανθία, ὡς εἰς δεινὸν λαΐλακα ὁ κάλαμος, ἔτρεμεν.

— Ἐδῶ, σεις εἶθε κακοῦργοι! ὤρμησεν ὁ Σαῖτης κραυγάζων, καὶ τῆς μαχαίρας ἡ ἀκακὴ διευθύνθη εἰς τὸ στήθος τοῦ Ἀριστωνος. ὁ Ἀριστων, ἀτάραχος πρὸς στιγμὴν, ἀστραπῆ ἀνεπήδησεν αἰφνης ἐκ τῆς θέσεώς του, καὶ δι' ἀκαριαίας κινήσεως ἔλαβε τὸν καρπὸν τῆς κρατούσης τὸν εἰδηρον χειρὸς τοῦ Σαῖτου, καὶ ἅμα δάματος καταπεσόντος ὁ δοῦπος ἠκούσθη.

Ὁ Σαῖτης ἐκτάδην, ὡς ταῦρος, ἐβρυχήθη πεσὼν ὡς ὄφις συστρεφόμενος, ἐπειράθη νὰ ἐγερῆ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἰγонуπέτησεν ὁ Ἀριστων βαρὺς ὡς τοῦ τάφου ἡ πλάξ.

Προσέτρεξαν οἱ δορυφόροι εἰς βοήθειαν τοῦ Σαῖτου

— Μακρὰν! ἤ, παρευθὺς τὸν φονεύω, ἀνέκραξε πρὸς αὐτοὺς ὀμανιώδως Ἀριστων, λαθὼν εἰς χεῖρας τοῦ Σαῖτου τὴν μάχαιραν.

Τότε ὁ Σαῖτης τὴν ἄβυσσον κατεμέτρησε καὶ τὴν ζωὴν του θέλων νὰ σώσῃ:

— Φύγετε, ἀνεφώνησε καὶ αὐτός.

Καὶ εὐπειθεῖς οἱ δορυφόροι ἀπεχώρησκον, φρίσσοντες διὰ τὴν λίσιν τῆς φοβερᾶς ταύτης σκηνῆς.

Ἀνήγειρε τὸν Σαῖτην ὁ Ἀριστων τὸν ἔφερε καὶ τὸν ἐκάθισε ταπεινὸν ἐπὶ τῶν πεζουλίων καὶ με φωνὴν βροντώδη καὶ ἐπιτακτικὴν:

— Κάθει, Σαῖτη κάθει! τῷ εἶπεν. Ἄπολογοῦ πρὶν ἢ σοῦ ἐπαγγείλω ὀλεθρίαν ἀπόφασιν. Καὶ ἀνέλαβεν ὁ Ἀριστων φλέ-

γμα περὶδοξον ἀπκθής, ὡς ὁ λίθος, οὐδεμίαν ὑπεδείκνυε τῆς ψυχῆς του συγκίνησιν, ἀδυσώπητος ὡς ἐν ἔδρῳ κριτής.

— Ν' ἀπολογηθῶ! ἀνεφώνησεν ἐκθαμβος ὁ Σαίτης.

—Ναί, ν' ἀπολογηθῆς εἰς φρικαλέας κατηγορίας. Ἐνθυμῆσαι, καλῶς ἐνθυμῆσαι, ἤλθες ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα καθησυχάσῃς ἐμφιλίους ἀνασιτατώσεις. Ἀκρόεστος λεηλασίας καὶ φόνων ὑπὸ τοὺς πόδας σου ποταμηδὸν ἔβρεσε τὸ ἀνθρώπινον αἷμα καὶ ἡ φρίκη πέριξ τοῦ ὀνόματός σου διεχύθη. Δὲν εἶχες ἀκόμη καλῶς ρίψει τὸν φλογερὸν ὀφθαλμόν σου εἰς τοῦ πατρός μου τὰ πλούτη, καὶ τὴν φονικὴν μάχαιράν σου τὸ αἷμά του ἔδαψε δειλὲ τοῦ πατρός μου δήμε!

—Τοῦ πατρός σου!

—Ναί, ἀνάνδρε προδότα! Τοῦ πατρός μου, οὐτινος τὰ πάντα διήρπασες, ἀλλὰ τίγρις, δὲν ἐφείσθης τοῦ αἵματος τῆς συζύγου, τῶν τέκνων. Τὰ πάντα διὰ φλογῶν καὶ μαχαίρας κατέστρεψας. Δὲν σοὶ ἤρκεσαν ταῦτα ἐν εὐώδεις καὶ τρυφερὸν ἄνθος ἔμενε, καὶ τοῦτο ἐμάρανες, αἰσχροῦ δολοφόνε, μετὴν καυστικὴν σου πνοήν. καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν ἠτίμασας ἀρχαίαν τοῦ οἴκου μας ἀγνίαν

—Τὴν ἀδελφὴν!

ἀνεφώνησεν ἐκτὸς ἐκτουτοῦ ὁ Σαίτης, μόλις ἤδη τὸ μυστήριον διοραῖν.

—Ναὶ! τὴν ἀδελφὴν! Τὴν Εὐανθίαν παύτην, ἣν ἠτίμασας, ἔχεις ἐντὸς τοῦ ἀσελγοῦς χερσίου σου. Ὁ Σαίτης ἐκλινε τότε τὴν κεφαλὴν, ἀναμένων τὴν καταδίκην του ἐν σιγῇ.

—Ἢ, πλεον ἄγνοεῖς ἀκόμη, κακοῦργε ὅτι ἐγὼ εἶμαι τοῦ Εὐλοδοῦλου ὁ υἱός, ὃν διέταξας νὰ κρατομήσωσι, διὰ νὰ μὴ μείνῃ μὴδὲ ἐν ἔγχρῳ τῆς γενεᾶς του; Ἡ θεία Νέμεσις μὲ ἀπέστειλεν ἤδη τιμωρὸν τῶν ἀνοσιουργημάτων σου, παμμίαιρον σπέρμα. Τὸ αἷμά σου, τὸ ἀκάθαρτον αἷμά σου θέλει πατίσει τὴν γῆν ταύτην, διὰ νὰ ἀναφυῇ τῆς Ἐκδικήσεως τὸ γλυκὺ ἐλάστημα.—καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρίστωνος βαθυμηδὸν ἐξασφεί-

εα ἀπετέλει φρικώδη ἀντήχησιν ἐκδικήσεως· ἐν ᾧ ὁ Σαίτης
μὲ φωνὴν ἐκλείπουσαν ἀνέκραξεν :

— Ἥμαρτον ! Ἥμαρτον ἐνώπιόν Σου ! Συγγνώμην !
Συγγνώμην !

— Συγγνώμην διὰ σέ, κακοῦργε, ἀνθρωπόμορφον τέρας
Αἰ ! ἀπολογοῦ ! οἱ ψυχροὶ τοῦ Θανάτου κόλποι σέ ἀναμένουσιν.

— Ἐλεος ! . . . Ἐλεος !

— Ἐλεος ! Ἐλεος ! διὰ σέ ἐξάμβλωμα τῆς φύ-
σεως !

— Μὴ ! μὴ τὴν ζωὴν ! παρὰ, πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἐπιθυμεῖς

— Ἄναδρε καὶ δειλὲ ! Τοῦτοτοι εἰσθε σεῖς !
καὶ διὰ νεύρων χαλυθδίνων ἐκ τοῦ τραχήλου κατέρριψεν ὑπ-
τιον τὸν Σαίτην καὶ αὐτοῖς ἐγονυπέτησεν ἐπ' αὐτοῦ.

— Μὴ ! μὴ πρὸς Θεοῦ ! ἀνέκραξεν ὁ Σαίτης.

— Πῶς ! Τὸν Θεὸν τολμᾶς νὰ ἐπικαλῆσαι σύ ! τῶν δαι-
μόνων ὁ ἀρχηγός !

Ὁ Εὐνούουμένος τοῦ Σαίτου ἐπλησίαζεν ἤδη λαθραίως ὑπὸ
τὴν σκιὰν τῶν φυλλωμάτων φέρων γυμνὸν ἐγχειρίδιον, ἵνα
σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου του.

Ὁ Λέανδρος ἀσθελεῖς εἶχεν εἰσελθεῖ καὶ οὗτος διὰ τῆς ἐξω-
τερικῆς πύλης.

Θάνατον ἐξηκόντιζον οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀρίστου, ἐν ᾧ ὁ
Σαίτης, μὲ νεκρικὴν ὄψιν, ἔπνεεν ἤδη τὰ λοιπῶνα.

— Ἀπόθανε ! Ἀπόθανε ! κακοῦργε, ἀνέκραξεν, ἀν-
τηγήσασα φρικωδῶς ἡ ἐξάλλος φωνὴ τοῦ Ἀρίστου, καὶ ἡ
φονικὴ μάχαιρα κατήρχετο ὀρμητικῶς ἐπὶ τοῦ στήθεος τοῦ
Σαίτου.

Ἡ Εὐανθία ἀνεχαίτισε τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Συγγνώμην, συγγνώμην ! ὑπὲρ αὐτοῦ φωνάζουσα.

— Συγγνώμην, συγγνώμην ! ἐπανελάβεν ὁ Ἀρίστην, διὰ
τὸν φονέα τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς, τὸν εὐδορέα, τὸν ὑβριστὴν

σου. Ὅχι! Ὁ Θεὸς τὸ θέλει! Ὁ Θεὸς τὸ ζητεῖ· καὶ ἡ μάχαι-
ρα ἀντηνακλᾶτο ἀπαισίως κατερχομένη.

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ Ἄριστωνος, ὄπισθεν, ἄλλη ὄξεια λεπίς, ἡ τοῦ
Εὐνοουμένου, ἀπαισίως κατήρχετο.

Αἴφνης, ἀναρθρον ἀφέν οἰμωγὴν ἐντὸς τῆς λίμνης τοῦ ἰδίου
αἵματος ἐκυλίσθη ἐν ἀνθρώπινον πτώμα σφαδάζον.

~~•••••~~

ΣΤ

Τί είναι ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος! Δυῶς μυστηρίων, σύμπαν περικαλύπτουσα τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν. Ἡ ζωὴ εἶναι ἄρα γε τὸ στάδιον τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, πέραν τοῦ ὁποίου ὀλικὴ μόνον ἀποσύνθεσις, μηδὲν ἀόριστον καὶ ἀχανές; Ἡ ὁ θάνατος εἶναι ἡ μεταλλαγὴ ἀπὸ βίου εἰς βίον κρείσσονα ἢ χείρονα; Διὰ τί ἐνδόμυχος ἐπιτακτικὴ φωνὴ μᾶς ἀποτρέπει ἀεὶποτε τοῦ θανάτου, ποῖος ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς ταύτης, τῆς καταπίσεως τοῦ ἀσθενοῦς, τῆς πασχούσης ἀθωότητος, τῆς διαμάχης τῶν παθῶν, τῆς δυστυχίας, τῶν βασάνων, τοῦ οἰκτροῦ τούτου ἐπιδεικτικῷ θεάματος; Ταῦτα πάντα ἐπισκοτιζοῦσι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, συνταράσσουσι πάντα λογισμὸν, κλονίζουσι ἐκ βάθρων πᾶσαν πεποιθήσιν, καὶ ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκειται πλέων ἐν μέσῳ ἀχανοῦς πελάγους, ἄνευ ἔρματος, ἄνευ πυξίδος, ἀγνοῶν ποῦ κατεύθνεται καὶ κινδυνεύων ὑπὸ τὴν καταγιγίδα νὰ καταποντισθῇ εἰς τὴν ἄβυσσον.

Ἀποκαλύψατε οἱ φιλόσοφοι τοῦ Κόσμου τῶν αἰώνων τὰ δύο ταῦτα ἀρχικὰ μυστήρια, ἵνα λυθῇ ἀληθῶς τὸ ζήτημα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀρκετὰ ἐπλανήθητε εἰς τὰς ὑπωρείας, ἀνάβητε εἰς τὰς κορυφὰς καὶ κατοπτεύσατε ἐκεῖθεν τὰς πηγὰς καὶ τὰς ἐκβολὰς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Ἀσχοληθῆτε δραστηρίως εἰς τὴν ἀποκάλυψιν αὐτῶν· διότι ἡ ἀνθρωπότης τετέλεσται! δὲν θέλει πλανᾶσθαι εἰς ἀδιέξικτον λαβύρινθον· ἡ πορεία της θέλει φωτισθῇ τὸ βῆμά της σταθερὸν θέλει τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὸ τέλος της.

Ὅποια ἀντιφάσεις! Ἡ μάχαιρα καὶ ὁ λόγος! Ὅποιον γελοῖον θέμμη! Μετὰ τὸν πόλεμον αἱ διπλωματικαὶ διαπραγ-

ματεύσεις, μετὰ τὰς διπλωματικὰς διακοινώσεις ὁ πόλεμος. Ἔως πότε ὁ γυψ οὗτος θέλει κατατρώγει τὸ ἦπαρ τῆς ἀνθρωπότητας; Ὁ Ἡρακλῆς ἄς φύγη τὰς πεπατημένας ὁδοὺς εἰς πεπατημένας ὁδοὺς δὲν πλανᾶται ἡ μεγαλοφυΐα

Ἄλλως, ὁ ἄνθρωπος θέλει ἀείποτε συνεσθάνεσθαι τὴν ἀνάγκην τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος, τῆς βίας καὶ τῆς ἀπάτης· ταῦτα συνάμα θέλουσιν εἶναι τὰ ὄπλα του.

Οὕτω, τὴν ἐπιούσαν, ἧς εἶδομεν τὸ πτώμα σφαδάσαν, ὁ ἥλιος ἔδωκε νεφέλωδης ὄπισθεν τῶν Ἀκαρνανείων ὀρέων· ὁ αἰθὴρ ἦτο πεπυκνωμένος καὶ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος διεχύθη ἐρυθρὰ λάμψις ὡς εἰ αἵματος χρώμα. Φρίκη ἐποίησε τὸ θέαμα τοῦτο καὶ εἰς τοῦ ἀγαθοῦ τὴν διαυγῆ καρδίαν, καὶ εἰς τοῦ κακὰ μελετώντος τὴν βορβορώδη ψυχὴν.

Εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Σαΐτου, ἐντὸς τῶν μεγάρων του, εἰς ἀτάκτως διεσκημάτιζε. Συσπῶν τὰς ὄφρεις συνέκρουε τῆς κεφαλῆς τοῦ τοῦς μῆνιγγας. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπαισίως ἐσπινοβόλουν. Ἀνησυχῶς ἐβρίπτει ἐπὶ τῆς ἀτρυγέτου θαλάσσης ἐν λοξὸν φοβερὸν βλέμμα, καὶ ἀπειλητικῶς ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐνδυσθῆ τὸν πένθιμον μανθῦν της. Ὁ Σαΐτης ἦτο αὐτὸς ἐντὸς τοῦ θαλάμου του. Ὁ ἐλάχιστος κρότος ἤρχισεν αἰφνιδίως νὰ τὸν ταραττή, ἀσθμαίνων ἐγρέφετο πρὸς τὴν θύραν, ὡς ἂν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν περιέμενε ν' ἀνοιχθῆ. Αἰφνης ὡς τρόμος ἐστάθη εἰς τοῦ θαλάμου τὸ μέσον καὶ στενοτορυίως ἐφώνησεν ἐν τουρκικὸν ὄνομα βαρέως τὰς χεῖρας κροτήσας.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ εἰς ὑπνέτης εἰσῆλθεν.

— Δὲν ἦλθεν ὁ Ἄλλης! τραχῶς ἀνέκραξεν.

— Ὅχι, ἀφέντα.

— Ὅχι!!! . . .

— Ὅχι, ἀφέντα.

— Νεκρὸν ἢ ζῶντα εὐθὺς νὰ τὸν φέρωσιν ἐδῶ !

Ὁ ὑπηρέτης εἰς τὴν κεφαλὴν ἀνυψώσας τὴν παλάμην ταπεινὸς ἐξῆλθεν ἐπανακλείσας τὴν θύραν.

Ἡ αὐτὴ ταραχὴ ἐβασάνιζε τὸν Σαῖτην· πεισματώδης ὀργὴ σπασμωδικῶς ἐκίνει τὰ μέλη του. Εἶχε σχεδὸν μὲ τὴν παλάμην του ἐκριζῶσει τὸν ἤμισον πώγωνα.

Ἐπέστρεψε ταχέως ὁ ὑπηρέτης.

— Ποῦ εἶναι ! τὸν ἐφέρατε ; παράφορος ἀνερώνησεν ὁ Σαῖτης.

— Ἄνεχώρησε, κύριε ! καὶ ἤδη πλέει μακράν.

— Βέβαιον !

— Βεβαιότατον, ἀφρόντα.

— Καλῶς ! ὑπαγε ! Καὶ ὁ Σαῖτης καθυσύχασε πρὸς σιγμὴν.

Ἀλλὰ, μετ' ὀλίγον, ἡ αὐτὴ ἀγωνία τὸν κατέλαβε πάλιν, μανιώδης, ἔξω φρενῶν ἀνίστατο, ἐκάθητο, ἐπήγαινε, ἤρχετο ; οὐδάμου εὕρισκεν ἡρεμίαν· φρικῶδεις ἰδέαι τὸν ἐβασάνιζον.

Ἦτο νῦξ ἤδη· τὸ σκότος εἶχεν ἐραπλωθῆ· εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Σαῖτου ἐσπευσαν νὰ φέρωσι φῶτα.

— Δὲν θέλω φῶτα ! ἀνέκραξε μὲ ὀργίλην φωνήν, κτυπήσας τὸν πόδα.

Ὁ δούλος ἔντρομος ἐξῆλθε καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη βρῆως.

Ἐκάθητο μόνος ἐν τῷ σκότει ὁ Σαῖτης, ὡς τοῦ σκότους ὁ ἄρχηγός· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπὸ καταχθόνιον ἔλαμπον πῦρ· τὸ στήθος του βιαίως συνεπιέζετο· εἶχε τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θάλασσαν ἐστραμμένον, καὶ ὡς ἀν ἐζήτει νὰ τὴν καταβροχθίσῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Παρῆλθεν οὕτως ἰκανὴ ὥρα.

Ἡ θύρα αἴφνης ἀνοίγεται.

— Ὁ ἄλλης ! ἀνέκραξεν εἰς ὑπηρέτης.

— Ἦλθεν ! ἄς ἔμῃ ἀμέσως.

Εἰσῆλθε δὲ τότε ἀσθμαίνων εἰς γιγάντειος Τεῦρκος μὲ μοχθηρὰν φυσιογνωμίαν· ὁ δούλος ἐσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ἐρηπτικῶς.

— Ἐσώθημεν εἶπεν ὁ γίγας.

— Δοιπὸν ! . . . ὑπέλαβεν ὁ Σαίτης.

Τὰ πάντα, ὡς ἐπεθύμεις, μετ' οὐ πολὺ θέλεις ἰδεῖ.

Ὁ Σαίτης λαβὼν τῷ ἐνεχείρισε βαλάντιον πλῆρες χρυσοῦ.

— Πλὴν, ἔσο λίθος, τῷ εἶπε.

— Τοῦτο ἐγὼ τὸ γνωρίζω.

Ὁ Ἄλῃς ἐξῆλθε καὶ ὁ Σαίτης ἐκλείσθη πάλιν ἐντὸς τοῦ θαλάμου του, πεισματωδῶς ἐπιλέγων. « Ὁ Σαίτης παταχοῦν γρικωδῶς ἐκδικεῖται. »

~~ΕΠΙΛΟΓΗ~~

Z

Ἐξακολουθεῖτε ἐν τούτοις τὸ ἅγιον ἔργον σας οἱ ἀγαθοί !
« Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντί τῳ ἔργαζομένῳ τῷ ἀγαθῷ ».
Ἀποχωριζόμενοι τῆς ὕλης, ἀνυψοῦσθε μετάρσιοι εἰς τὰς φαι-
νὰς τῆς νοητικότητος νεφέλας, κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν
τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ : « ΠΝΕΥΜΑ Ο ΘΕΟΣ » ,

Ἄλλὰ τί κερδίσετε οἱ μοχθηροὶ, ἐσκέφθητε ποτέ ; ἄνθρω-
πος ἐν ΤΙΜῃ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυρεδλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς
ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς. » Ἐξευτελιζετε ἑαυτοὺς πα-
ραγνωρίζοντες τὴν ἀξίαν σας. Ὡς χαμαί ζηλα ἔρπετὰ κυλίε-
σθε εἰς τῆς ὕλης τὸν βόρβορον καὶ ἡ ἀνθρωπότης μίαν ἡμέραν
θέλει ἀρνηθῆν ἢ σὰς ἀναγνωρίσῃ διότι, σὺς πρῶτοι δὲν ἠθε-
λήσατε ἢ ἀναγνωρίσητε ἑαυτοὺς. Ἄφρονες ! « Τὸ πνεῦμά ἐστι
τὸ ζωοποιοῦν ἢ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν. » Τίς σὰς πτοεῖται ;
« Καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ
ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν. » « Ἐμὲ δὲ Ἄγριος καὶ
Μέλιτος ἀποκτείνει μὲν δύναται, βλάψαι δὲ οὐ ! »

Οὗτος εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, ἐφ' οὗ σύμπασα στηρίζε-
ται τοῦ Εὐαγγελίου ἡ ἱερὰ διδασκαλία, καὶ δυστυχεῖς ὅσοι
δὲν ἀνεγνώρισαν ἢ παρεξέτράπησαν ἀπ' αὐτῆς, ἐπειδὴ ἐπλα-
νήθησαν εἰς τὸ σκότος τοῦ ψεύδους καὶ ἐνέπεσον εἰς ὀλεθρίαν
βῆθυνον.

Χαῖρε ! Χαῖρε χριστιανικὸν θοήσκειμα, δι' οὗ προσδοκῶμεν
ἀνάστασιν νεκρῶν. Ἄληθῶς τὰς πύλας τοῦ Ἄδου συνέτριψας
καὶ ἔσωσας ἀπὸ τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν τὸν ἄνθρωπον.
Διὰ σοῦ τὰ μεγαλεῖτερα τοῦ κόσμου δεινὰ θεωροῦνται ἀντάλ-
λαγμα μελλούσης εὐδαιμονίας. Σὺ ὀπλιζεις τὸν ἄνθρωπον μὲ
ἡρωϊκὴν, ἀκαταμάχτην καρτερίαν. Σὺ ἡ αἰγίς αὐτοῦ διότι

Σὺ εἶπας: « Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες, καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. »

Λοιπὸν τὴν αὐτὴν ἐσπέραν καθ' ἣν εἶδομεν τὴν ταραχώδη ἀγωνίαν τοῦ Σαίτου καὶ τὸν μετὰ τοῦ κακούργου Ἀλῆ βραχὺν, ἀλλὰ μυστηριώδη διάλογον, ἡ νύξ εἶχεν ἀπλώσει τὸν κατάστερον μανδύαν της, διότι τὸ φέγγος τῆς σελήνης δὲν εἶχεν ἀκόμη προβῆ. ὁ Γαλαξίας περιεζώννυε τὸν αἴθριον οὐρανόν. Λάθρος ἀκόμη ἔπνευε ὁ βορρᾶς ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Τῶν κυμάτων ὁ ῥόχθος εἰς τὰς παραλίας ἀντήχει καὶ ἡ τρώπις γαύρου νηὸς πλησίστιος τὰ πελάγη διέσχιζε φρίττουσα. Νηρηίδες μετὰ Τριτώνων πέριξ ἐσκίρτων ἐνῶ αἱ φωναὶ τῶν ναυτῶν εὐθύμως ἀντήχουν.

Ἡ ναὺς ἦτο Γολέτα, καὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πρὸς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου τρεῖς διέκρινες ἐπιβάτας, καὶ, ἐὰν ἐπέλαμπε τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἤθελες ἐπὶ τοῦ προσώπου των διακρίνει μυστηριώδους τὸν τύπον ἀγαλλιάσεως.

Ὁ μὲν ὑψηλὸς καὶ ἀγέρωχος τὸ ἀνάστημά ἔφερε δύο μέλανας ὡς τὸν ἔβενον ὀφθαλμούς, ὄψιν μελαγχρινὴν, ῥίνα εὐθείαν, καὶ μέτωπον εὐρὸν καὶ ὑψηλόν· ἡ ἔκφρασίς του εἶχεν αὐστηρόν τι ἰταμὸν καὶ ἀρειμάνιον, ἀταπάρνησιν καὶ ὑπεροχὴν πρὸς τοὺς συνήγγε ἀνθρώπους.

Ὁ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος, λευκὸς τὸν χρῶτα, εἶχε δύο μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, κόμην ξανθὴν ὡς χρυσὸν καὶ τὸ χένειον οὐλον· ἦτο καὶ οὗτος τῆς αὐτῆς ἡλικίας, μόλις τῆς νεανικότητος τὰ ἔτη υπερβάς· εἰς τὸ σύνολον καὶ τὰ βλέμματά του ἐφαίνετο καρδία γενναία καὶ πλήρης ἐκφράσεως εὐγενῶν καὶ θείων ὁρμῶν.

Ὁ τρίτος ἦτο τῆς καλλονῆς ἡ θεότης, ἄγγελος ἐξ οὐρανῶν καταβάς. Τὸ βλέμμα τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν της καὶ τοὺς λίθους αὐτοῦς ἐγοήτευσ, καὶ ἐν μειδίαμα ἀπὸ τὰ ῥόδινα χεῖλη της ἐδούλου τυράννου· τὴν ἐράντιζον σταγόνες θαλάσσης

ὡς ὁ Ζεὺς καταπίπτων εἰς τῆς Νεφέλης τοὺς κόλπους ἐν εἵδει βροχῆς.

Τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα ἦσαν ὁ Ἄριστων ὁ Λέανδρος καὶ ἡ Εὐανθία.

— Ἄ! Εὐανθία! ἔλεγεν ὁ Ἄριστων. Εἰς σὲ τὴν ζωὴν του ὀφείλει τὸ τέρας ἐκεῖνο! Διὰ τί δὲν μὲ ἀφήκες νὰ κορέσω τὴν δίψαν μου! Φεῦ! ἡμάρτησα εἰς τὸν πατέρα τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς θέλει μὲ τιμωρήσει.

— Μὴ! μὴ ἀδελφε, ἀπάντα ἡ Εὐανθία. Μὴ ταράττη τὸ πνευμά σου ἀνόσιος λογισμός! Ἐσώθημεν ἤδη εἰς ἔστω τοῦ ἀνθρώπου ὁ τιμωρὸς καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ οὐδέποτε πρέπει νὰ διαφεύγωμεν.

— Ὡ! ἐάν σὺ δὲν ἐτίθεσο μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνου, ἐάν αἱ θερμαὶ ἱκεσίαι σου δὲν μ' ἐξιλίου, ἤθελε ρέουσι τὸ μέλαν αἱμά του, ὡς ἔρρευσε τοῦ δολίου εὐνοουμένου του, παρ' ὅσα καὶ ἂν ὁ οὐτιδανὸς ὑπέσχετο.

— Ὡ! μετὰ ποίας φρίκης ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τὸ θέαμα ἐκεῖνο τῶν βιαίων ἀγωνιῶν τοῦ θανάτου. Ἄλλ' ὁ θάνατός του ἦτο δίκαιος διὰ τὴν ἀποτρέψης τὸν ἀπειλούμενον κίνδυνον τῆς ζωῆς σου ἄλλως, σὲ ἔχανα ἡ δυστυχῆς, σὲ τὸν ἀδελφὸν καὶ σωτῆρά μου.

— Παρ' ὀλίγον καὶ ἀντὶ τοῦ εὐνοουμένου ἐγὼ ἔπιπτα νεκρὸς, ἐάν, ὁ Λέανδρος φθᾶς δὲν ἀνεχαίτιζε τὴν χεῖρά του. Τότε ἐγὼ στραφεὶς ἐν ῥοπῇ, τῷ ἐθύθισα εἰς τὸν λάρυγγά τὸ ξιφίδιον μέχρι λαβίδος, καὶ τὸ ἀκάθαρτον αἱμά του ἀπὸ τοὺς ῥώθωνας καὶ τὸ στόμα ἔρρευσε γαργαρίζον.

— Ὡ! ὦ! ὅποιον θέαμα! . . .

— Ὡ! πῶς ἐσώθης! εὐλογητὸς ὁ Θεός! φίλτατε ἀδελφε, καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε, καὶ σὺ νὰ φεισθῆς ἐνός θύματος.

— Ὡ! ὦ! μὴ μὲ ἀποκαλῆς θῦμα τὸν δήμιον.

— Ἔσο ἀνεξίκακος, ἀδελφε, πρὸς τὴν μωρὰν ἀνθρωπότητα.

— Καὶ τῷ ὄντι, μωρὰ, ἀλλὰ φιλάρεσκος καὶ ἐψιμυθιωμένη γοαῖα εἶναι ἡ παρούσα γενεὰ τῶν ἀνθρώπων.

— Καὶ ἂν, ἡ ἀνοχὴ καὶ ὁ οἶκτος, ὧσιν ἀρεταί, οὐδέποτε θέλουσι μείνει ἄνευ ἀμοιβῆς· ἡ παρούσα στιγμή δὲν εἶναι ἡ ἀνωτάτη εἰς ἡμᾶς ἀμοιβή Ἀλλὰ, Λέανδρε! Λέανδρε!, ἀνέκραξεν ἡ νεανίς πρὸς τὸν ἐραστήν της, διὰ τί εἶσαι τόσον σκυθρωπὸς καὶ σύννοος!

— Πανολθία δ' ἐμὲ ἡ ἡμέρα αὕτη, ἀνέκραξεν ὁ Λέανδρος. Καὶ ἡ Εὐανθία τῷ ἀπηύθυνεν ἓν ἐξαλλοῦν βλέμμα, οὐράνιον δῶρον· καὶ δύο δάκρυα χαρᾶς καὶ πικρῶν ἀναμνήσεων ὡς μαργαρίται ἀνέβδυσαν ἀπὸ τοῦ δύο ὠραίου της ὀφθαλμοῦ.

Ὁ Λέανδρος ἐξηκολούθησεν :

— Ἀλλὰ πόσον ἀσθενὲς δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος! πόσον ἡ φύσις του εἶναι ἀνεπίδεκτος παντὸς ἀπολύτου. Μόλις εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐπανελάμψεν αἴγλη ἄκρας εὐδαιμονίας, καὶ πάραυτα ἐπωρώθη, ὡς οἱ σωματικοὶ ὀφθαλμοὶ ἀπὸ ἀκαριαίας ἐξαστραπτουσας λάμψιν. Αἰσθάνομαι ἤδη ἑμαυτὸν ἀνίκανον νὰ βαστάσῃ τὸ βᾶρος τοιαύτης εὐδαιμονίας.

— Οἴμοι! Τί λέγεις! ἀνεφώνησεν ἡ Εὐανθία.

— Φεῦ! Φεῦ! Οὐρανία κόρη! Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀναξία Σοῦ, δεσμευμένη ἐν τῷ σώματι.

Ὁ ἄνεμος κατὰ μικρὸν εἶχεν ἐντελῶς κοπάσει· ἄκρα ἐθαοσίλευ γαλήνη καὶ ἠρεμία καὶ μόνον ὁ τριγμὸς τῶν ἰστιῶν ἠκούετο. Ἡ οὐρανὴ ἀνέδουε μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Ἡ ὥρα ἐφαίνετο πάνδημος!

Παράδοξος συγκυρία! Οὐδεὶς ναύτης ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ τὸ πλοῖον ἐφαίνετο ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ὠρμάτο.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ Εὐανθία ἀγνωστὸν ὅποιον ἀόριστον ὀδύνης προαίσθημα δάκνει τὴν ψυχὴν μου. Μοὶ ἐφάνη ὅτι πρὸ ὀλίγου μεταξὺ τῶν ναυτῶν διεκρίνα τὸ ἀπαίσιον πρόσωπον τοῦ Ἀλῆ . . . τοῦ δορυφόρου τοῦ Σαΐτου.

— Τοῦ Ἄλῃ! τοῦ δορυφύρου τοῦ Σαίτου; . . . ἀλλ' ὦ! ἡ φαντασία σέ πλανᾷ φιλιτάτη ἀδελφή! . . . Ἀλλά τί πρὸς τοῦτο!

— Εἶθε! ἀλλ' εἶδον ἐναργῶς τοὺς δύο φοβεροὺς ὀφθαλμοὺς του λάμποντας ἐν μέσῳ τοῦ σκότους. Τὸν ἀνεγνώρισα καὶ ἀμέσως ἐκρόβη. Ἐχῶ ἀνεξήγητον φόβον.

— Ὡ! ἀπατάσαι, Εὐανθία, ἡ φαντασία σοὶ παραμορφώνει τὰ πάντα.

— Καὶ ὅμως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπεβαινομεν τοῦ πλοίου, μία φωνὴ μυστηριωδῶς ἤχησεν εἰς τὰ ὄτιά μου « Ὁ Σαίτης πανταχοῦ φρικωδῶς ἐδικεῖται ».

— Ἄ! ὑπέλαθεν ὁ Λέανδρος, φιλιτάτη Εὐανθία, τίς θνητὸς τολμᾷ νὰ μᾶς προσβάλλῃ συνασπισμένους ἐδῶ καὶ τοὺς τρεῖς. Ἄς ἔλθῃ, ἄφες· τοῦ Ἄδου ὄλην ἔχων τὴν δύναμιν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ θέλω διὰ μιᾶς ὡς φρύγανον τὸν συντρίψει.

— Τίς νὰ τολμήσῃ! μὲ ἐν μόνον μου βλέμμα, θέλω τὸν βίψει νεκρὸν ἐπέλαθεν ὁ Ἄριστων. Τίς δειλαῖος θνητὸς τολμᾷ ἐπὶ σοῦ νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα!

— Ὡ! δι' ἐμαυτὴν δὲν φοβοῦμαι· διὰ σᾶς ἡ δυστοχῆς τρέμω· μόνον τὸν ἀποχωρισμὸν σας δὲν θέλω οὐδὲ στιγμὴν ὑπομείνει.

— Ὡ! ἄγγελε θεῖε, διὰ τί τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐλκύεις τὰ δάκρυα;

— Ἄ! Λέανδρε ἀτυχῆ ἔραστά!

— Μὴ ταράττεσαι, Εὐανθία; μάταιος φόβος κατέχει τὸ πνευμά σου.

— Καὶ ὅμως οὐδέποτε, τὴν τάλαιναν, μὲ ἠπάτησεν ἡ προαίσθησις. Εἰς τὰς δεινότερας τῆς ζωῆς μου περιπετειᾶς ἐγένετο ὀλέθριος ἢ σωτήριος ἄγγελος. Αἱ στιγμαὶ αὗται μοι φαίνονται ἀποφράδες. Ἄφετε, ἄφετε νὰ σᾶς ἐναγκαλισθῶ.

Ὁ Ἄριστων καὶ ὁ Λέανδρος περιεχύθησαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Εὐανθίας, ὡχρᾶς καὶ κλαιούσης.

— Ο Ἀρίστων αἴφνης ἀπεσπάσθη, λέγων:

— Ἄ! τὸ τέρας ἐκεῖνο! ὄλας σου τὰς ἡμέρας νὰ φαρμακώσῃ ἠθέλησεν! Ἄ! διὰ τί δὲν ἐρρόφων τὸ αἷμά του! Ἄς ἴδωμεν, ἄς ἴδωμεν, ποῦ εἶναι ὁ δορυφόρος του αὐτὸς, ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς δαίμων.

Καὶ ἔτρξε ἐνθεν κάκειθεν ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος, προσεκάλει τοὺς ναύτας, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἤτο φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ· οὐδὲ πνοὴ ψυχῆς ζώσης ἠκούετο· ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Λέανδρον καὶ τὴν ἀδελφὴν του.

— Ἄλλ' ἐδῶ κανεὶς δὲν ὑπάρχει! εἴμεθα μόνοι!

— Πῶς! εἴμεθα μόνοι!

— Μᾶς ἀφῆκαν μόνους τὰ τέρατα, νὰ μᾶς συντρίψωσιν εἰς σκοπέλους. Ἄ Σαίτη! βλέπεις ἀδελφῆ, τί ἡ ἀνεξικακία σου, ἡ ἀγαθότης σου μᾶς προξενεῖ;

— Ἄς ἴδωμεν κάλλιον! Ἴσως καθεύδουσί που, εἶπεν ὁ Δέανδρος.

Καὶ ἔτρξε τότε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἑρευρῶν. Οὐδένα ἠδυνήθη ἐν εὐρῇ κατῆλθεν εἰς τὸ κοῖλον (ἀμπάρι) τῆς νηός. Ἐντρομος διὰ μιᾶς ἀναθαίνει μὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἀνωρθωμένας.

— Πυρίτις! Πυρίτις!

— Πυρίτις! . . . τί λέγεις;

— Τὸ κοῖλον τοῦ πλοίου εἶνε πλήρες πυρίτιδος!

— Πλήρες πυρίτιδος; . . . Ὀλοκαύτωμα λοιπὸν μᾶς προσφέρουν! καὶ ὁ Ἀρίστων ἔγεινεν ἔξω φρενῶν· οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰς πῦρ μετεβλήθησαν.

— Τὴν λέμβον! τὴν λέμβον! ἀνεκραξεν ὁ Λέανδρος.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ὑπῆρχεν! Σκηνὴ τότε φρικώδης, σπαρξικάρδιος ἔλαθε χώραν. Ἡ Εὐανθία ὠχρὰ, τρέμουσα ἐνηγκαλίζετο [σπασμωδικῶς] τὸν ἀδελφόν της. Οἱ γόοι της, αἱ φωναὶ της ἐπλήρουν τὸν ἀέρα.

— Ἀδελφε! Λεάνδρε! σὰς χάνω ἢ δυστυχής! Μετ' ὀλίγον ἠκολούθησαν στιγμαὶ νεκρικῆς σιωπῆς.

— Τετέλεσται λοιπόν; ἀνεκράξεν ὁ Ἀρίστων. Ἄλλ' ὅχι θέλομεν ἀγωνισθῆ πρὸς τὸν θάνατον!

Καὶ ἐν τῷ ἅμα σωτηρίας ἐλπίς ἐφότισε τὸ πνευμά του

— Εἰς τὴν θάλασσαν κολυμβῶντες.

— Κολυμβῶντες; . . .

— Ναὶ μὴ βραδύνομεν! ὁ καιρὸς σπεύδει· θάρρος Εὐανθία!

— Ἐγὼ! ὅχι, ὅχι! ἐδῶ θέλτε μοὶ δώσθε τὸν τελευταῖον νεκρικὸν ἀσπασμὸν. Ἐδῶ θέλει ὁ τάφος μου ἀνοιχθῆ. Σώθητε, σώθητε σεῖς! ὁ Θεὸς θέλει τὸν θάνατόν μου! τὸν αἰώνιον καὶ σκληρὸν χωρισμὸν μας.

Καὶ δάκρυα, καὶ λυγμοὶ ἐπνιξαν τὴν φωνήντης.

— Τί λέγεις Εὐανθία! ὑπέλαβον ἅμα ὁ Ἀρίστων καὶ ὁ Λεάνδρος, οὕτω μᾶς ἀγαπᾶς; σπεῦσον! σπεῦσον!

— Ὅχι, ὅχι! δὲν δύναμαι. . . . Σώθητι, σώθητι σὺ πολυπαθῆ ἀδελφε καὶ σὺ Λεάνδρε μου, ζῆθι, ζῆθι σὺ δυστυχὴ ἔραστᾶ! Μὴ μὲ λησμονήσης τὴν δυστυχῆ! Καὶ κωκυτὸς δακρύων ἀπὸ τῶν βλεφάρων της ἔρρεεν, ἐνῶ περιέβαλεν εἰς τοὺς ἄβροὺς κόλπους της ἀδελφὸν καὶ ἔραστὴν, ὡς πανύστατον χαίρει.

— Οἴκτειρον, οἴκτειρον Εὐανθία!

Καὶ ἐπέθηκεν ὁ Λεάνδρος τὸν πρῶτον ἴσως καὶ τελευταῖον ἀρραβῶνα, ὡς νεκρικὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ τῆς κόρης μετώπου.

— Σπεύσωμεν! σπεύσωμεν! ἀνεφώνησεν ὁ Ἀρίστων.

Ἄλλ' ἡ Εὐανθία εἶχε λειποθυμήσει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἔραστου της.

Ἀπόγνωσις παρέλυε τότε πάσας τὰς ἴνας τῆς ψυχῆς τοῦ Λεάνδρου καὶ τοῦ Ἀρίστωνος.

Εἰς διαττων ἀστήρ ἔπεσεν αἰφνηδῶς εἰς τρία τμήματα, σβεσθεὶς πρὸς δυσμᾶς.

— Ἄς τὴν λάβωμεν! καὶ οὕτως ἔχουσιν ἄς τὴν σώσωμεν!
καὶ ὁ Δεάνδρος μετὰ τοῦ Ἀρίστωνος ἐνηγκαλίσθησαν τὸ λει-
πόθυμον σῶμα τῆς Εὐανθίας ἵνα βιβθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἐκρηξις βροντερὰ ἀκούεται τότε! Τὸ πλοῖον ἀνατινάζε-
ται εἰς τὰ ὕψη καὶ λάμψις ἀπαισία διαχέεται πρὸς στιγμὴν
εἰς τῆς θαλάσσης τὸ πεδίον.

Μία καὶ μόνη ἀναρθρος κραυγὴ ἐκ τριῶν συνάμα στομά-
των καταπνίγεται ἀπὸ τὸν φοβερὸν πάταγον.

Ἢ τοῦ Δεάνδρου, τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Εὐανθίας. . .

ΕΠΙΑΟΓΟΣ.

Παρῆλθον τρεῖς μῆνες! Ἐνθ' ἔπιπτον τὰ φύλλα τοῦ φθινοῦ
πόρου εἰς τὰς ὥραιάς τοῦ Βυζαντίου ἀκτῆς, μία κατέπιπτε
κεφαλή. Ὁ Ἀλῆς ἦτο ὁ δῆμιος καὶ ἐπέσπευδε τὴν ἐκτέλεισιν.
Ὁ ἄφρων Σαίτης ἔλεγεν ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Δὲν μετεμε-
λήθη ὅτι, πληρώσας πυρίτιδος, εἶχε πυρπολήσει διὰ τοῦ αἰμο-
θύρου Ἄλῆ ἕν πλοῖον θωροδοκῆσας τοὺς ναύτας, καὶ τρεῖς ὡς
μία, ἐβυθίσθησαν ἀπὸ τὰ ὕψη εἰς τὴν ἄβυσσον οἰμωγῶν.

Ὁ Θεός εἶναι δίκαιος! Καὶ εἰς τὸν μέλλοντα, ἀλλὰ καὶ
εἰς τὸν παρόντα κόσμον γίνονται ἀνταπόδοσις.

Τὸ σῶμα τοῦ Σαίτου ἐκυλίσθη εἰς τὰ κύματα τοῦ Βο-
πόρου.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΑΘΗΝΩΝ.			
Μενέλαος Χρηστίδης	4	Γρηγόριος Δαρειώτης	4
'Αλέξανδρος Ρήτζος	4	Παῦλος Λεβέντης	4
Μιχ. Ι. Νεμτζόγλου	4	Θεμιστοκλῆς Γ. Ζάρζης	4
Κυριάκος Μήτζορα	4	Λ. Γ. 'Αθανασιάδης	4
Θεμιστοκλῆς Α. Καρκογλάν	4	Γεώργ. 'Αθ. Λεονάρδος	4
Γεράσιμος Ν. Ίγγλέσης	4	Ν. Πολιτώφ	4
Κωνσταντίνος Κοίματζόγλου	4	'Ιάκωβος Π. 'Αργυρόπουλος	4
Τηλέμαχος Γ. Θεολόγου	4	Π. Κκραπάνος	4
Β. Εύθυμίου	4	Χαριτάκης	4
Νικόλαος Σπύρου	4	Γ. Σπανδωνῆς	4
Α. Φραγκοῦδης	4	Δ. Βουδούρης	4
Γεώργιος Σ. Μεσσηνέζης	4	Μ. Σεβασιός	4
Θ. Ζερλέντης	4	Βασίλειος Λογοθετίδης	4
Γ. Βοϊνέσκος	4	Κ. Σεβαστός	4
Ν. Αύγερινός	4	'Εμ. Τομπάζης	4
Ι. Βαρνάβας	4	Γεώρ. Καλομέρης	4
Γ. Α. 'Αποστόλης	4	Αέανδρος Δόσιος	4
Κ. 'Αγγ. Ζαννῆς	4	Θεμιστοκλῆς Καρίδας	4
Γ. Π. Κομποθέκρας	4	Εὐγένιος Βοϊνέσκος	4
Σταῦρος Νικολάου	4	'Αναγνωστάκης Φοιτητής	4
Λούκας Συνετός	4	Marcus Manlius Cassius.	4
'Ιωάννης Μανούσσος	4	Ι. 'Απαλύρας	4
'Αλέξανδρος Κοκκώνης	4	Β. Μοάτσος	4
Βρήσκης Π. Μακρῆς	4	'Αλέξανδρος Ζήνζος	4
Κωνστ. Δηλιγιάννης	4	Π. Ταμπακόπουλος	4

Τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἐσωτερι-	Ἀνδρέας Οἰκονομόπουλος	2
κῶν σώματ.	25 Γ. Κ. Ἀσημακόπουλος	4
Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης	3 Σωτ. Α. Βοσνιακού	4
Σωτήριος Λόντος	2 Ἀχιβιάδης Μαυρογένης	4
Α. Αἰ. Κοντόσταυλος	3	
Α. Σ. Χαραλάμπης	3	
Ν. Ε. Λεώπουλος	2	
Α. Ζερόζης	4	
Ν. Παππαμιχαλόπουλος	1 Σχολή τῶν Εὐελπίδων.	
Α. Κουμουνδούρος	4 Ἰ. Γεωργίου	4
Δ. Βουδούρης	4 Α. Νοταρᾶς	4
Δ. Π. Ἀθανασίου	1 Π. Οἰκονομίδης	4
Ι. Ν. Δηλιγιάννης	4 Θ. Δούκας	4
Μ. Ζωγράφος	4 Κ. Μπαλάφας	4
Δημήτριος Χαραλάμπης	3 Ε. Στρούμπος	4
Τατζέλος Γ. Μαυρομαμάτης	2 Κ. Μιαούλης	4
Κ. Προβελέγιος	2 Μ. Πετρινός	4
Ἰάκωβος Παξιμάδης	4 Μ. Καρτζᾶς	4
Ἀναστάσιος Μανᾶκης	4 Ι. Καλλάρης	4
Μαριέττα Παντελῆ	40 Γ. Ἀγγελικάρης	4
Εὐφροσύνη Ἰωαννίδου	4 Π. Αογιωτατίδης	4
Ἄννα Σταυροπούλου	4 Κ. Παππανικολάου	4
Ἀγλαΐα Λαρόζα	4 Κ. Αεονταρίτης	4
Βασιλικὴ Ἀντωνοπούλου	4 Π. Ζαφειρίου	4
Δημητριάς Θεοδώρου	4 Κ. Βυζάντιος	4
Ἐλευθερία Γεωργιάδου	4 Κ. Κυριακός	4
Ἑλένη Μενάνδρου	1 Ο. Μαύρος	4
Αἰκατερίνη Γ. Θεοχαρή	4 Κ. Λαζαρέτος	4
Μαριγὼ Ἀντωνίου	4 Χ. Βουλπιώτης	4
Βικτωρία Νικολάου	4 Β. Βασιλειάδης	4
Αἰκατερίνη Μερξσανοπούλου	4 Σ. Πανᾶς	4
	4 Κ. Σούτσος	4

ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

Οἱ Κύριοι.

Νικόλαος Φινόπουλος	4 Κωνστ. Πήλικας	4
Ἀριστομ. Παππαζαφειρόπ.	4 Δόσσανδρος Ζώρας	4
Ι. Ταβιανάκης	4 Ἄνδρ. Τρούτσας	4

ΠΑΤΡΩΝ.

Ἄνδρ. Ροδόπουλος	1	Θεοδόσιος Ζούκης	1
Ἄτων. Παππαστεφανόπ.	1	Ἄτων. Μ. Πενταλάς	1
Νικολ. Ἀλεξόπουλος	1	Χρῆστος Πειρόπουλος	1
Προκ. Βρανῆς	1	Α. Κωνσταντινόπουλος	1
Ἄρ. Α. Καρχντινός	1	Ἄλ. Γαλανόπουλος	1
Λεων. Παναγιώτου	1	Γεωργ. Παππαλουκάς	1
Παναγ. Φάσος	1	Ἄνδ. Γιάκος	1
Ἄθων. Κουρβισιάδης	1	Διονύσιος Μονδίνος	1
Ἐλευθ. Χέλμης	1	Γ. Α. Ἀνδρικόπουλος	1
Ernest Nonnotte	1	Π. Εἰμορφόπουλος	1
Ἰωαν. Κωνσταντίνος	1	Ἄνδρ. Παππακωνσταντόπ.	1
Παναγ. Κουλούμπης	1	Ἄρ. Δ. Μοσχόπουλος	1
Ἐπαμιν. Σπηλιοτόπουλος	1	Σπυρ. Κρητικός	1
Μινούσιος Λ. Ζούκης	1	Σπυρ. Λέφας	1
Ἄρ. Ι. Ρίτσης	1	Θεμιστ. Ἄννινος	1
Καλλ. Ι. Πόλου	1	Στέφανος Καραντινός	1
Ἐλένη Πασχάλη	1	Γεωργ. Σταμάτακης	1
Ἀνδρέας Ἀντωνόπουλος	1	Π. Ἰω. Γουσιαδης	1
Ἄτων. Μαραγκός	1	Χ. Δ. Λαμπίκης	1
Γεωργ. Κολιόπουλος	1	Κ. Ἡλιόπουλος	1
Διον. Κουλουμτζής	1	Μιχ. Σδορώνος	1
Ἰθων Π. Ράπτης	1	Διον. Βασιλάς	1
Σωτήρ. Νικολόπουλος	1	Κ. Σ. Γκολφινόπουλος	1
Γεωργ. Ἀννέστης	1	Θ. Α. Γαϊτάνος	1
Μιχ. Λαμψιάδης	1	Ροζάνη Θ. Σπηλιοτοπούλου	1
Γεωργ. Ζαφειρόπουλος	1	Περ. Νικολόπουλος	1
Φωκίων Λαμψιάδης	1	Δημ. Χ. Σιδέρης	1

